

Arrest

nr. 220 726 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 30 september 2015 elk een verzoek om internationale bescherming in. Ook de echtgenoot van eerste verzoekster, respectievelijk van vader van tweede verzoeker, dient een beschermingsverzoek in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden hun dossiers op 27 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers worden door het CGVS gehoord op 28 en 29 november 2016.

Op 20 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voor elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-

status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook voor de echtgenoot, respectievelijk vader, wordt een weigeringsbeslissing genomen.

Op 15 december 2017, bij arrest nr. 196 688, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de weigeringsbeslissingen van verzoekers en de echtgenoot, respectievelijk vader.

Op 8 februari 2018 worden verzoekers opnieuw gehoord.

1.2. Op 31 juli 2018 neemt de commissaris-generaal voor elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslima afkomstig uit Bagdad. U bent geboren te Basra en woonde sinds 1986 tot uw vertrek op 9 september 2015 in Bagdad, wijk Al Baiyaa. U bent gehuwd met [A.A.A.A.H.] [...]. Jullie hebben één zoon, [A.A.H.A.A.] [...].

U verklaarde sinds 1998 tot 6 juli 2015 gewerkt te hebben als ambtenaar bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Irak, dienst ICT. U was tewerkgesteld in het stadhuis van Bagdad en was administratief verantwoordelijke voor het personeelsbestand en fraudebestrijding. In juni 2015 kreeg u van de Integriteitscommissie de opdracht om een vergelijking te maken van registraties in het personeelsbestand. Op 21 juni 2015 gaf u uw overste een lijst met 55 namen van fictieve personen die weliswaar loon ontvingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar er niet werkten.

De volgende dag werd u op het werk mondeling bedreigd door collega's en buitenstaanders omdat uw werk de belangen van leden van de Badr, Dawa en Mehdi-partijen zou schaden. Er werd u gevraagd de lijst in te trekken en uw opdracht niet af te maken. Eén dag later, op 23 juni 2015, kreeg u een hartaanval wegens de stress die deze bedreigingen veroorzaakten. Hoewel de dokters u langer in het ziekenhuis wilden laten blijven, verliet u al na twee uur op eigen verantwoordelijkheid het ziekenhuis omdat u zich er niet veilig voelde.

Op 5 en 6 juli 2015 ging u weer aan het werk. U verwachtte dat de situatie geluwd zou zijn, maar u werd tijdens deze twee dagen herhaaldelijk aangesproken door collega's en vreemde mensen die u in naam van partijleden de boodschap doorgaven om te stoppen met uw opdracht. Kort nadien kreeg u door de stress een tweede hartaanval. Wederom bleef u niet lang in het ziekenhuis en keerde u diezelfde dag nog op eigen verantwoordelijkheid terug naar huis. Sindsdien bent u niet meer uit werken gegaan.

Vanaf eind juni tot begin september 2015 werd ook uw man, die als bewaker bij hetzelfde gebouw van het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte, bedreigd naar aanleiding van uw werk. Hij werd door zowel collega's als vreemden gewaarschuwd en aangespoord om ervoor te zorgen dat u uw opdracht niet zou afmaken. Uw man probeerde te bemiddelen door mensen aan te spreken die connecties hadden bij de Badr, Dawa en Mehdi-partijen in de hoop dat zij een goed woordje voor jullie zouden kunnen doen, echter zonder succes. Hij had ook het gevoel steeds achtervolgd te worden door verschillende auto's.

Op 8 september 2015 werd uw man op zijn werk aangesproken door een collega die hem waarschuwde dat militieleden van plan zijn om u, uw man en uw zoon te vermoorden. Daarop belde uw man naar uw zoon om hem de opdracht te geven meteen vliegtickets te gaan kopen. Wegens gebrek aan financiële middelen kocht uw zoon enkel tickets voor u en uw echtgenoot, hijzelf zou achterna komen eens de auto verkocht was.

Op 9 september 2015 namen u en uw echtgenoot vanuit Bagdad het vliegtuig naar Istanbul. Jullie wachtten daar gedurende acht dagen op de komst van jullie zoon.

Tussen 10 en 13 september 2015 kwamen onbekende personen drie keer naar het ouderlijke huis waar uw zoon verbleef, om te vragen waar jullie waren. Uw zoon antwoordde dat jullie in Basra waren, bij een oom langs moederskant die een ongeluk had gehad. De laatste keer dat de personen langskwamen was uw zoon niet thuis, de burens informeerden hem over hun bezoek.

Op 13 september 2015 werd uw zoon op de autosnelweg beschoten door een auto die hem voordien ook al achtervolgd had. Hijzelf raakte niet gewond, maar de auto was wel beschadigd. Nadien dook uw zoon onder bij een vriend, tot zijn vertrek uit Irak op 17 september 2015. Hij nam het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul, waar hij zich bij jullie voegde.

Vervolgens reisden jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, om op 29 september 2015 aan te komen in België. Op 30 september 2015 diende u uw verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 7 oktober 2015 werden vier algemene directeurs van uw werk ontslagen wegens corruptie. U vermoedde dat uw rapport mede de aanleiding was voor hun ontslag.

Op 3 juli 2016 kreeg u bericht dat jullie appartement in brand was gestoken door onbekenden.

Op 20 december 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde gebeurtenissen wegens vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen jullie verklaringen.

Op 15 december 2017 nam de RvV, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, een beslissing tot vernietiging omdat uit nieuwe neergelegde stukken bleek dat uw echtgenoot met ernstige psychologische problemen kampt. Reeds sinds oktober 2016, maar vooral na de weigeringsbeslissing door het CGVS was uw echtgenoot erg verward en niet in staat om coherente verklaringen af te leggen. Ook gedroeg uw echtgenoot zich agressief tegenover u en uw zoon en weigerde hij zijn medicatie te nemen. Hij vreesde dat een complot tegen hem gesmeed werd en weigerde elke medische behandeling. Van 17 augustus 2017 tot 25 november 2017 werd uw echtgenoot op bevel van de vrederechter gedwongen opgenomen in het Psychiatrisch Ziekenhuis Asster te Sint-Truiden. Sinds zijn ontslag uit het ziekenhuis verblijft uw echtgenoot in een aparte woning.

U haalde tijdens uw beroepsprocedure tevens aan dat uw broer [A.N.] op 15 maart 2017 met kogelschoten vermoord werd in de wijk Ali Yarmouk van Bagdad. Hij werd gedood toen hij op jullie vraag de camerabeelden in jullie woning in Bagdad ging ophalen.

Op 8 februari 2018 werden u en uw zoon opnieuw gehoord door het CGVS. Uw echtgenoot kon hier om medische redenen niet bij aanwezig zijn. Tijdens uw persoonlijke onderhoud haalde u aan dat u en uw zoon inmiddels bekeerd zijn tot het christendom. U verklaarde dat u reeds in Irak interesse had in het christendom en dat jullie wel eens in het geheim naar de kerk gingen. Na jullie aankomst in België ontplooidde jullie interesse in het christendom zich verder. Zo volgde uw zoon sinds oktober 2016 bijbellessen en wegens de moeilijkheden met uw echtgenoot vatte u ook in de herfst van 2017 uw bijbellessen aan. Op 28 januari 2018 werden u en uw zoon gedoopt door de Arabische protestantse kerk.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie tijdens jullie eerste persoonlijke onderhoud in 2016 de volgende documenten neer: uw originele voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; uw originele kieskaart, afgeleverd te Bagdad; een kopie van de kieskaart van uw zoon, afgeleverd te Bagdad; een kopie van uw paspoort, afgeleverd op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw echtgenoot, afgeleverd op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw zoon, afgeleverd op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; uw originele identiteitskaart en die van uw man, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; de originele identiteitskaart van uw zoon, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart, afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; uw originele huwelijksakte, afgeleverd op 23 oktober 1991 te El Karkh; het originele rijbewijs van uw zoon, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; de originele enveloppe van DHL; een kopie van de overlijdensakte van [B.], de jongere broer van uw man, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van [S.], de oudste broer van uw man, afgeleverd op 6 februari 2006; uw originele werkbadge afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; de originele werkbadge van uw echtgenoot, afgeleverd op 18 november 2012; de originele studentenkaart van uw zoon, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; een kopie van het arbeidscontract van uw echtgenoot afgeleverd op 25 maart 2004; een kopie van het document van overplaatsing van uw man naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken; kopieën van documenten in verband met uw promotie, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een

ICT-opleiding die u gevolgd hebt in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van uw loonfiches, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd te Bagdad op 8 april 2015; een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016; foto's van de uitgebrande woning en luchtvervuiling in Bagdad; kopieën van twee medische fiches van uw hartaanvallen, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over uw cardiologische situatie; uw origineel medisch-psychiatrisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; een origineel medisch attest van een operatie van uw man in Irak, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; het originele attest over een ziekenhuisopname van uw man in Irak, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; medische attesten over onderzoek naar de schildklier, diabetes en prostaat van uw echtgenoot, afgeleverd in België; en medische attesten aangaande uw zoon, afgeleverd in België. U legde tevens twee usb-sticks neer met foto's van hierboven opgesomde documenten.

Tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV legde u de volgende documenten neer: een kopie van het vonnis van de vrederechter van Borgloon d.d. 16 augustus 2017 inzake de gedwongen opname van uw echtgenoot; een kopie van een attest van het psychiatrisch ziekenhuis Asster ter bevestiging van de opname van uw echtgenoot aldaar, d.d. 21 augustus 2017; kopieën van drie verslagen van de huisarts inzake de psychologische situatie van uw echtgenoot en zijn afwijzende houding naar zijn gezin en hulpverleners toe, twee ervan opgesteld op 7 maart 2017 en één op 27 juli 2017; twee e-mails van de huisarts inzake de psychologische situatie van uw echtgenoot, beiden opgemaakt op 6 december 2017; een kopie van de overlijdensakte van uw broer, ongedateerd, afgeleverd te Bagdad, en een vertaling van deze akte.

Tijdens uw laatste persoonlijke onderhoud legden jullie de volgende documenten neer: een originele bevestigingsbrief van de deelname van uw zoon aan wekelijkse bijbelstudies bij de Arabische Kerkgroep, opgesteld op 8 oktober 2017 te Antwerpen; een origineel certificaat van de deelname van uw zoon aan een bijbelstudie in Brussel van 19 tot 21 mei 2017; de originele doopcertificaten van u en uw zoon, beide afgeleverd op 28 januari 2018 te Brussel; een origineel afwezigheidsattest van de dokter voor uw echtgenoot, opgesteld op 7 februari 2018; een origineel medisch-psychiatrisch verslag waarin geattesteerd staat dat u aan een majeure depressie lijdt, opgesteld op 7 februari 2018 te Alken; originele certificaten aangaande de Nederlandse taalniveaus die u en uw zoon behaald hebben; en uw originele attest van inburgering.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Irak vreest vervolgd te worden door de Badr, Dawa en Mehdi-partijen wegens de fraude die u in het kader van uw werk aan het licht bracht. Daarnaast vreest u ook vervolging wegens uw bekering tot het christendom. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Allereerst dient ingegaan te worden op uw vrees voor vervolging door de Badr, Dawa en Mehdi-partijen wegens de fraude die u aan het licht bracht. Bij haar eerste beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 20 december 2016 baseerde het CGVS zich mede op vaagheden en tegenstrijdigheden binnen de verklaringen van uw echtgenoot hieromtrent. Echter, aangezien uit de stukken die werden neergelegd tijdens de beroepsprocedure voor de RvV blijkt dat uw echtgenoot kampt met ernstige medisch-psychologische problemen, werden in onderhavige beoordeling de verklaringen van uw echtgenoot zekerheidshalve

buiten beschouwing te laten, ondanks de afwezigheid van enig omstandig gemotiveerd attest aangaande zijn cognitieve capaciteiten. Uw advocaat gaf immers te kennen dat uw man zijn toestemming weigert te verlenen om inhoudelijke attesten te bezorgen aan het CGVS, en op de vraag van het CGVS om verdere inlichtingen over de medisch-psychologische situatie van uw man d.d. mei/juni 2018 werd niet verder ingegaan (zie CGVS mevrouw 08/02/2018 p.10; CGVS zoon 08/02/2018, p.11; zie mailverkeer CGVS-advocate van mei/juni 2018, toegevoegd aan uw inventaris). Niettemin dient vastgesteld te worden dat nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van u en uw zoon omtrent de bedreigingen van de Badr, Dawa en Mehdi-partijen die u en uw gezin wegens uw werk ondervonden.

Ten eerste roept uw relaas ernstige vragen op in termen van waarschijnlijkheid, aangezien uit uw verklaringen een fundamenteel gebrek aan interesse en initiatief blijkt ten aanzien van de veiligheidssituatie van uw zoon. U stelde dat uzelf en uw man herhaaldelijk bedreigd werden door collega's en door onbekenden opdat u de opdracht van de Integriteitscommissie niet zou afwerken. Er werd u gezegd dat uw familie kapotgemaakt kon worden, en er werd u gevraagd of u als moeder van één zoon niet bang was voor wat er kon gebeuren (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.18). De bedreigingen bezorgden u zodanig veel stress dat u er ernstige hartproblemen door kreeg (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.4 en p.12-13; CGVS mevrouw 29/11/2016, p.31-32). U vreesde immers dat u hetzelfde zou overkomen zoals een collega van u en een hoofdinspecteur, die beiden vermoord werden omdat ze fraude op het spoor waren gekomen (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.21-22). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dan ook dat u uw situatie bijzonder ernstig achtte en dat uw bedreigers volgens u in staat konden zijn tot het uiterste, ook ten aanzien van uw gezin. In deze context komt het bijzonder bevreemdend over dat u klaarblijkelijk uw zoon nooit concreet ingelicht had over de op handen zijnde situatie. U stelde dat uw zoon vrijwel niets wist over het rapport dat u moest indienen. U lichtte hem niet concreet in omdat u bang was dat het hem teveel stress zou bezorgen. U zei dat u uw zoon wel gewaarschuwd had maar dat u het niet meer precies wist omdat u bezig was met uw eigen gezondheidstoestand. U wist evenmin of er tussen uw man en uw zoon een gesprek had plaatsgevonden (CGVS mevrouw 29/11/2016, p.31). Uw zoon bleek ten tijde van zijn persoonlijke onderhouds bij het CGVS nog steeds niet helemaal op de hoogte te zijn van de concrete context van de bedreigingen (zie *infra*).

Op 8 september 2015 zou uw man dan uiteindelijk aangesproken zijn door een collega die hem uitdrukkelijk waarschuwde dat militieleden van plan waren om u én uw gezin te vermoorden. Naar aanleiding hiervan lichtten jullie jullie zoon uiteindelijk toch in van de gevaarlijke situatie (CGVS zoon 29/11/2016, p.10; CGVS mevrouw 28/11/2016, p.5) en verlieten jullie Bagdad. Bij gebrek aan financiële middelen zou uw zoon achterna komen zodra hij de auto verkocht had. Uw zoon bleef in het ouderlijke huis wonen, waar hij tot drie keer toe opgezocht werd door uw bedreigers. Uiteindelijk werd hij op de autosnelweg in Bagdad beschoten. Op 17 september 2015 kon ook hij Irak ontvluchten en vervoegde hij jullie in Istanbul (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.13; CGVS zoon 29/11/2016, p.8). Het is bijzonder opmerkelijk dat uw zoon ook ná jullie vertrek nog in het ouderlijke huis te Bagdad bleef wonen, hoewel ook ten aanzien van hem bedreigingen geuit waren. Geconfronteerd met de vraag waarom uw zoon voor de beschieting niet ondergedoken was, antwoordde u dat hij wel gewaarschuwd was door uw echtgenoot maar dat hij koppig was en de situatie stil wou houden (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.3). Uw zoon stelde dat hij nergens anders terecht kon omdat hij de auto zo snel mogelijk moest verkopen (CGVS zoon 29/11/2016, p.17-18). Echter, de vaststelling dat u en uw echtgenoot Bagdad onmiddellijk ontvluchtten maar jullie zoon in het huis lieten wonen waar hij eenvoudig op te sporen was en aldus gevaar liep, duidt op een ernstig gebrek aan interesse in zijn veiligheidssituatie, wat de aannemelijkheid van jullie relaas mede ondermijnt.

Ten tweede blijkt uit de verklaringen van uw zoon een opvallend gebrek aan kennis en interesse aangaande de bedreigingen en dus de concrete aanleiding voor zijn plotse vlucht uit Irak. Uw zoon zei dat u instond voor systeembeheer in het stadhuis van Bagdad, maar zei dat hij vrijwel niets wist over uw werk. Hij kende evenmin concrete details over de opdracht die aan de basis lag voor de bedreigingen: "Ik weet niet wat er aan de hand was. Pas later hebben ze mij dat verteld, dus na ons vertrek uit Irak, dat ze een naam had ontmaskerd, iets met valse namen, bendes, zoiets." (CGVS zoon 29/11/2016, p.11). Het is opmerkelijk dat uw zoon niet eerder informeerde naar de concrete aanleiding van de bedreigingen en pas na zijn noodgedwongen vertrek uit Irak interesse toonde in de situatie. Bovendien is het opmerkelijk dat hij –als hij dan uiteindelijk geïnformeerd is- uiterst weinig kennis heeft en enkel vage informatie kan geven. Zo wist hij niet wie de welbewuste opdracht aan u had gegeven, naar zijn zeggen omdat hij zich niet bemoeide met uw werk. Uw zoon wist te vertellen dat u op 22 juni voor het eerst bedreigd was, maar hij wist niet wat er die dag dan precies gebeurd was. Hij had geen idee door

wie u op uw werk aangesproken was. Uw zoon had evenmin een idee vanaf wanneer zijn vader bedreigd was, of op welke manier. Hij wist niet door wie zijn vader bedreigd was en of zijn vader de betrokken personen zelf kende. Hij wist niet of zijn vader één keer dan wel meerdere keren was bedreigd, en hij had geen idee of zijn vader en moeder door dezelfde of door verschillende personen waren bedreigd. Voorts wist hij niet of zijn vader naar een oplossing had gezocht. Uw zoon stelde merkwaardig genoeg ook dat hij aanvankelijk niet wist of de personen die hem na jullie vlucht thuis kwamen opzoeken, goede dan wel kwade bedoelingen hadden (CGVS zoon 29/11/2018, p.11-12 en p.14; CGVS zoon 08/02/2018, p.4-7). Ter verklaring haalde hij aan dat hij zelf niet aanwezig was bij de bedreigingen. Gezien de ernst van de feiten en gezien het journalistieke profiel van uw zoon (CGVS zoon 29/11/2016, p.10) kan het niet overtuigen dat hij zich noch in Irak, noch na jullie vlucht, en klaarblijkelijk zelfs niet doorheen zijn asielprocedure grondig geïnformeerd heeft over de feiten die aan de basis liggen voor jullie verzoek om internationale bescherming, wat de aannemelijkheid van jullie relaas verder aantast.

Ten derde legde u zelf ook opmerkelijk vage verklaringen af omtrent de bedreigingen die uw zoon ondervond. Zo wist u niet hoeveel personen hem aan huis aangesproken hadden of wie die individuen waren. U kon niet zeggen of het collega's of vreemde mensen waren, en of uw zoon hen al eerder had gezien, u had geen idee of ze zich al dan niet voorgesteld hadden aan uw zoon. U wist dat ze drie keer waren langsgesproken, maar u wist niet op welke dagen binnen dit korte tijdsbestek ze dan precies waren langsgesproken. Ter verklaring stelde u dat u hier pas achteraf over werd ingelicht en dat u er wel naar vroeg, maar dat uw man en zoon u dan telkens aanmaanden om er niet meer over te praten (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.23-24; CGVS mevrouw 29/11/2018, p.28-29). Nochtans zou uw zoon benaderd zijn wegens úw situatie en kwam men aan hem vragen waar u zich bevond. Aangezien u degene bent die over concrete achtergrondkennis beschikt om de identiteit van de bedreigers van uw zoon te achterhalen en om jullie risico bij terugkeer concreet in te schatten, mag verwacht worden dat u zich minstens grondig geïnformeerd hebt over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw verzoek om internationale bescherming.

Ten vierde roept de reactie die u omschreven hebt naar aanleiding van de bedreigingen ernstige vragen op. Zo gaf u aan dat u uw oversten niet hebt ingelicht van de bedreigingen (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.16-17). De bedreigingen waarover u getuigde waren van zodanig ernstige aard -herhaaldelijke mondelinge bedreigingen van uw leven en van uw gezin, zowel rechtstreeks tegen u als tegen uw man geuit- dat ze volgens u resulteerden in twee hartaanvallen en afwezigheid op het werk. Bovendien benadrukte u dat een hoofdinspecteur en een collega om gelijkaardige redenen werden vermoord, respectievelijk in 2013 en 2014 (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.22). Gezien de ernst van de situatie is het dan ook ten zeerste merkwaardig dat u geen enkele poging ondernomen hebt om uw rechtstreekse overste in te lichten van de bedreigingen, of om de zaak te bespreken met oversten hogerop. Nochtans maakte u als werknemer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken deel uit van een uitgelijnde hiërarchische structuur waardoor u wist bij wie u de zaak kon aankaarten (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.8, p.14 en p.16). Ter verklaring stelde u dat uw directeur [J.S.] zelf tot een partij behoort en dat de Dawa, Badr en Al Mehdi-partijen de volledige controle hebben over uw instantie (CGVS mevrouw 28/11, p.16-17). Daarentegen blijkt uit uw verklaringen dat uw dienst en uw oversten de bestrijding van corruptie wel degelijk ernstig nemen. Zo vertelde u over algemene directeurs die voor het stadhuis van Bagdad werkten en op 7 oktober 2015 door de overheid ontslagen werden wegens betrokkenheid bij corruptie en fraude (CGVS mevrouw 28/11/2016, pp.8 en 21). Dit toont aan dat in sommige gevallen zelfs mensen met een hoogstaande functie niet gespaard worden. Op de vraag waarom u geen moeite hebt gedaan om uw zaak hogerop te melden aangezien fraudezaken wel degelijk ernstig genomen kunnen worden, herhaalde u dat al uw directeurs tot de partijen behoorden en dat zij machtige mensen zijn (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.21). Een loutere herhaling van uw oorspronkelijke stelling is echter geen afdoende verklaring. Daarnaast legde u een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad voor, waarin beschreven wordt dat 71 corruptiezaken zijn afgewerkt, en dat er nog 93 zaken lopende waren voor het jaar 2015 (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.9). Ook vertelde u over een interne diefstal uit 2013 die mede door onderzoek van uw ICT-dienst werd ontdekt en opgelost (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.14-15). U stelde tevens dat u, net zoals al uw collega's, in het verleden reeds opdrachten kreeg van de Integriteitscommissie (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.15). Uit dit alles blijkt dat uw dienst ervaring had met fraudebestrijding en dat corruptiezaken ernstig genomen konden worden door uw oversten. Het feit dat u geen enkele poging hebt ondernomen om iemand van uw oversten in te lichten van de bedreigingen die u en uw gezin ondervonden, wijst op een gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van uw eigen situatie, wat wederom ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde werd een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen de verklaringen van uw zoon over de bezoeken die hij thuis ontving. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud d.d. 29 november 2016 verklaarde uw zoon dat onbekende personen de dag ná uw vlucht voor het eerst bij hem thuis langskwamen (CGVS zoon 29/11/2016, p.8). Tijdens zijn persoonlijke onderhoud d.d. 8 februari 2018 verklaarde uw zoon dan weer dat onbekende personen langskwamen dezelfde dag waarop jullie Irak ontvluchtten (CGVS zoon 08/02/2018, p.6). Ook deze incoherentie tast de aannemelijkheid van jullie relaas mee aan.

Ten zesde werd een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en een door u neergelegd document. U legde immers een kopie neer van een document inzake promotie die u op het werk werd toegekend. Dit document dateert van 23 november 2015, dus van ná uw vertrek uit Irak. Het is merkwaardig dat u officieel promotie werd toegekend hoewel u bedreigd werd op het werk, uw opdracht niet hebt afgewerkt, langdurig afwezig bent gebleven, en uiteindelijk ontslagen werd. Ter verklaring stelde u dat u uw aanvraag tot promotie in 2014 al had ingediend en dat een commissie moest onderzoeken of u alle nodige opleidingen gevolgd had. Deze commissie kwam samen op 23 november 2015 en keurde uw aanvraag met retroactieve kracht goed. Volgens u gold uw promotie officieel vanaf april 2015, dus reeds voor de bedreigingen (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.20; CGVS mevrouw 29/11, p.30-31). Het is des te merkwaardiger dat de commissie op 23 november 2015 samenkwam en u alsnog een positieve beoordeling gaf, hoewel u het werk toen al meer dan vier maanden verlaten had. Samengenomen met bovenvermelde onwaarschijnlijkheden en vaagheden binnen de verklaringen van uzelf en uw zoon, tast dit document dan ook mede de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ter staving van deze asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, en een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken. Deze documenten staven enkel de activiteiten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in corruptiebestrijding te Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden, maar doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. U legde tevens foto's neer van uw uitgebrande woning te Bagdad. Er kan echter onmogelijk met zekerheid gesteld worden op welke datum deze foto's genomen werden en of dit daadwerkelijk uw woning betreft. Samengenomen met de bovenvermelde vaagheden en onwaarschijnlijkheden binnen de verklaringen van u en uw zoon, kunnen deze foto's dan ook niet beschouwd worden als een doorslaggevend bewijsstuk voor uw asielrelaas.

Voorts legde u uw originele voedselrantsoenkaart neer, uw originele kieskaart, een kopie van de kieskaart van uw zoon, het originele rijbewijs van uw zoon, kopieën van uw paspoort en die van uw man en zoon, kopieën van de respectieve visa naar Turkije, de originele identiteitskaarten van uzelf, uw man en uw zoon, uw originele woonstkaart, uw originele huwelijksakte, kopieën van de overlijdensaktes van [B.] en [S.], de broers van uw man, de originele studentenkaart van uw zoon, de originele werkbadges van u en uw echtgenoot, een kopie van het arbeidscontract van uw echtgenoot, kopieën van documenten in verband met uw promotie, een kopie van een document inzake een ICT-opleiding die u gevolgd hebt in Suleimaniya, kopieën van uw loonfiches, een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, een kopie van het document van overplaatsing van uw man naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken, en de originele enveloppe van DHL. Deze documenten tonen de identiteit, herkomst en reisweg van u en uw gezin aan, het overlijden van [B.] en [S.], de arbeidsbetrokkingen van uzelf en uw echtgenoot, en de studie van uw zoon. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal en die dan ook niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Wat betreft het document inzake uw promotie dient de bovenvermelde opmerking aangaande de datum in aanmerking genomen te worden, die vragen oproept omtrent de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Uit bovenvermelde vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen door de Badr, Dawa en Mehdi-partijen, waardoor ook het overlijden van uw broer [A.N.] niet aannemelijk kan worden geacht. In dit verband legde u een kopie van de overlijdensakte van uw broer neer. Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, d.d. 8 maart 2016), blijkt dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. De door u neergelegde documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Vervolgens dient ingegaan te worden op uw bekering tot het christendom en die van uw zoon.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat jullie bijzonder laattijdig melding maken van deze bekering en het risico bij terugkeer dat jullie hieraan koppelen, hoewel jullie reeds uitgebreid de kans hadden hierover te vertellen. Zowel bij DVZ als tijdens jullie eerste persoonlijke onderhouden op het CGVS in november 2016 verklaarden u en uw zoon sjiitische moslims te zijn. U voegde er toen aan toe dat mensen hun geloof niet kiezen, maar dat u als sjiit geboren bent (zie verklaring DVZ zoon, rubriek 9; verklaring DVZ mevrouw, rubriek 9; CGVS mevrouw 28/11/2016, p.4; CGVS zoon 29/11/2016, p.4). Tijdens jullie persoonlijke onderhouden in februari 2018 gaven jullie pas aan dat jullie in Irak niet praktiserend waren en nooit naar de moskee gingen, maar dat jullie sporadisch wel stiekem naar de kerk gingen met christelijke vrienden (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.22; CGVS zoon 08/02/2016, p.13-14). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie hiervan niet eerder melding hadden gemaakt, hoewel herhaaldelijk uitdrukkelijk gevraagd werd naar jullie religie. Nog opmerkelijker is dat uw zoon reeds sinds de zomer van 2016 of oktober 2016 (zie neergelegde deelnamebrief van de Arabische Kerkgroep; CGVS mevrouw 08/02/2018, p.26; CGVS zoon 08/02/2018, p.15) actief was in de Arabische kerk, deelnam aan wekelijkse bijbelstudies en meeging op een christelijk vormingsweekend, en dat hij reeds in april 2017 de keuze maakte dat hij gedoopt zou worden (CGVS zoon 08/02/2018, p.4). Toch vermeldden jullie hier niets over bij het CGVS, noch bij de RvV die in december 2017 oordeelde over jullie zaak. Ook u gaf aan dat u in de herfst van 2017, toen u apart kon gaan wonen van uw man, bijbellessen begon te volgen en het licht weer zag dankzij het christendom (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.23-26). Gevraagd waarom jullie dan niet eerder melding hadden gemaakt van jullie interesse in het christendom en jullie bekering, antwoordden u en uw zoon dat jullie toen nog geen bewijs hadden van het doopsel en dat niemand u er toen uitdrukkelijk naar gevraagd had (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.26-27; CGVS zoon 08/02/2018, p.4 en p.20). Dergelijke post-factum verklaring is evenwel niet afdoende aangezien er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u over een dermate belangrijk element voor uw asielrelaas, nl. een bekering tot een andere godsdienst, het CGVS zo snel mogelijk inlicht. Hierbij dient benadrukt te worden dat het des te vreemder is dat u dit zou hebben 'achtergehouden' aangezien u zich terdege bewust bent van de risico's die christenen of afvalligen in Irak lopen. U stelde immers zelf dat afvalligen en christenen vermoord worden in Irak (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.32; CGVS zoon 08/02/2018, p.4). Deze vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom.

Ten tweede bleek uit uw verklaringen en die van uw zoon een opvallend gebrek aan kennis over het christendom. U wist te vertellen dat Jezus gestorven was aan het kruis en dat hij vervolgens terug opgestaan was, maar u zei eveneens dat u niet wist wat er met Pasen gebeurde, naar uw zeggen omdat u niet aanwezig was tijdens alle bijbellessen. Het is bijzonder merkwaardig dat u deze twee elementen niet aan elkaar wist te koppelen, aangezien Pasen net een kernegebeurtenis van het christendom uitmaakt en aangezien u klaarblijkelijk wel gehoord had over de verrijzenis. Voorts stelde u dat Jezus 12 leerlingen had, waaronder Jakobus, Johannes, Petrus, Marcus en Mattheüs, de andere zeven namen kon u zich niet herinneren (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.29-30). Dat u zich de andere namen niet kon herinneren doet bevreemdend aan omdat u zich reeds sinds de herfst van 2017 verdiept zou hebben in de bijbel en wekelijks naar bijbellessen gaat (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.23-26). U stelde dat uw zoon u inspireerde om de bijbel te lezen en u te bekeren tot het christendom (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.21-23; CGVS zoon 08/02/2018, p.16). In deze context is het bijzonder merkwaardig dat hij desondanks zo weinig kennis had over zijn nieuwe religie, wat op zijn beurt ook een schaduw werpt op de ernst en aannemelijkheid van uw bekering. Uw zoon stelde dat hij steeds meehielp met de voorbereiding van religieuze feestdagen, maar merkwaardig genoeg kon hij zelf geen enkele feestdag opnoemen. Gevraagd wat zoal belangrijke feestdagen van het christendom zijn, zei uw zoon dat er over drie maanden eentje gevierd zou worden, maar hij had geen idee welke feestdag dan gevierd zou worden. Voorts bleek ook uw zoon niet te weten wat Pasen inhoudt, naar zijn zeggen omdat hij er nog geen aandacht aan had gegeven. Voorts had hij geen weet over het laatste avondmaal en ging hij er verkeerdelijk vanuit dat het een diner in Antwerpen betrof. Ook uw zoon wist dat Jezus twaalf leerlingen had, hij kende de namen Johannes, Mattheüs, Lucas en Marcus, maar kon zich de overige namen niet herinneren. Merkwaardig is dat uw zoon wel deze vier namen kende, maar dat hij desondanks niet wist wie van de apostelen nu precies het nieuwe testament geschreven had. Ter verklaring stelde hij dat hij nog bezig was met het bestuderen van het christendom (CGVS zoon 08/02/2018, p.16-20). Deze verklaring kan allerm minst overtuigen aangezien hij reeds anderhalf jaar, sinds oktober 2016, intensief bezig zou zijn met bijbelstudies en het bestuderen van het leven van Jezus Christus (zie deelnamebrief Arabische Kerkgroep en deelnamecertificaat 'Community Bible Study Europe'; zie CGVS zoon 08/02/2018, p.15 en p.17). Al deze vaststellingen in acht genomen, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u en uw zoon aangehaalde bekering tot het christendom.

Ter staving van jullie bekering legden jullie verschillende documenten neer, nl. een originele bevestigingsbrief van de deelname van uw zoon aan wekelijkse bijbelstudies bij de Arabische Kerkgroep, een origineel certificaat van de deelname van uw zoon aan een bijbelstudie in Brussel van 19 tot 21 mei 2017, de originele doopcertificaten van u en uw zoon, en tijdens jullie persoonlijke onderhouds toonden u en uw zoon videobeelden en foto's van jullie doopsel en bezoeken aan de kerk. Aan het loutere feit dat jullie aan deze activiteiten van de kerk hebben deelgenomen en aan het loutere feit dat u het ritueel van het doopsel hebt doorlopen wordt niet getwijfeld. Toch kunnen deze documenten allerm minst volstaan om een ander licht te werpen op uw verklaringen, aangezien deze stukken niets zeggen over de oprechtheid van uw deelname aan deze activiteiten. Hierbij dient nogmaals benadrukt te worden dat jullie doorheen jullie asielprocedure sinds nog niet hadden vermeld dat jullie zich verdiepten in het christendom omdat jullie nog niet over documenten beschikten (zie supra). Dergelijke verklaring doet echter vermoeden dat jullie deze documenten van onder meer het doopsel louter omwille van opportunistische redenen wensten te verkrijgen. Indien jullie werkelijk godsvruchtig christelijke bekeerlingen zijn -wat in casu niet het geval is- zouden jullie immers geen of weinig nood hebben aan documenten om het CGVS ervan te overtuigen dat jullie zich bekeerd hebben tot het christendom.

Wat betreft uw medische situatie en die van uw zoon dient het volgende te worden opgemerkt. U legde kopieën neer van twee medische fiches van uw hartaanvallen, originele Belgische medische rapporten over uw cardiologische situatie, twee originele medisch-psychiatrische verslagen waarin geattesteerd wordt dat u met een majeure depressie kampt, medische attesten aangaande uw zoon, en een foto van de luchtvervuiling in Irak. Deze documenten tonen elementen aan die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal, met name de medische toestand van uzelf en uw zoon. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische of medische problemen die u zou hebben, blijkt uit de medisch-psychologische verslagen nergens dat uw cognitieve capaciteiten hierdoor dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u in staat bent een reeks Nederlandse taalniveaus en uw certificaat van inburgering te behalen (zie originele taalcertificaten van de Nederlandse taalniveaus die u en uw zoon behaald hebben en uw originele attest van inburgering). Daarnaast blijken uw cognitieve capaciteiten ook uit de zeer gedetailleerde verklaringen die u zelf hebt afgelegd, bijvoorbeeld omtrent de problemen die u op het werk zou hebben ervaren, wat aantoont dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielsrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen (zie vb. CGVS mevrouw 28/11/2016, p.12-13). Ook behelzen de elementen van ongeloofwaardigheid in deze beslissing niet zozeer tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, als wel onwaarschijnlijkheden en een onaannemelijk gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van jullie eigen veiligheidssituatie.

De medische problemen van u en uw zoon houden geen verband met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het Commissariaat-Generaal meent dat er in het licht van de bovenstaande vaststellingen dan ook geen geloof kan worden gehecht aan uw asielsmotieven omtrent de bedreigingen door de milities en uw bekering tot het christendom. Aangezien de asielsmotieven van uw echtgenoot en zoon mede hun oorzaak vinden in uw eigen – onaannemelijk bevonden- bedreigingen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die zij in dit verband ondervonden zouden hebben.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De

veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agent-schappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient ingegaan te worden op de medisch-psychologische situatie van uw echtgenoot. U en uw zoon verklaarden dat uw man reeds sinds oktober 2016, maar vooral sinds de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS, met ernstige psychologische problemen kampt. Zo is hij erg verward en niet in staat om coherente verklaringen af te leggen, en vanaf begin 2017 tot zijn gedwongen opname gedroeg hij zich tegenover u en uw zoon erg boos en agressief en weigerde hij medische hulp. Ten gevolge van zijn situatie konden jullie het huis niet meer verlaten. Na tussenkomst door de politie en bevestiging van de vrederechter werd uw man van 17 augustus 2017 tot 25 november 2017 gedwongen opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Sinds zijn ontslag uit het ziekenhuis verblijft uw man in een aparte woning en weigert hij zijn voorgeschreven medicatie in te nemen. Ook beschuldigt hij jullie ervan dat jullie een complot tegen hem zouden smeden (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.7-9; CGVS zoon 08/02/2018, p.2-3). U zei dat uw man zich in Irak nooit agressief gedragen heeft en u hoopt dat uw man geneest zodat u opnieuw samen met hem een gezin kan vormen (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.20 en p.33).

Ter staving van jullie verklaringen legden jullie voor de RvV de volgende documenten neer: een kopie van het vonnis van de vrederechter inzake de gedwongen opname van uw echtgenoot; een kopie van een attest van het psychiatrisch ziekenhuis Asster ter bevestiging van de opname van uw echtgenoot aldaar, kopieën van drie verslagen van de huisarts inzake de psychologische situatie van uw echtgenoot en zijn afwijzende houding naar zijn gezin en hulpverleners toe, en twee e-mails van de huisarts inzake de psychologische situatie van uw echtgenoot.

De RvV vernietigde op basis van bovenstaande documenten de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS opdat een nieuwe inschatting gemaakt kan worden van de risico's die de medisch-psychologische situatie van uw man voor jullie teweeg zou kunnen brengen bij een terugkeer naar Irak. Op basis van jullie verklaringen en neergelegde documenten stelt het CGVS vast dat, ondanks de afwezigheid van enig omstandig gemotiveerd attest, aangenomen kan worden dat uw echtgenoot met ernstige medisch-psychiatrische problemen kampt sinds de initiële weigeringsbeslissing van het CGVS. Het CGVS heeft dan ook begrip voor de moeilijkheden die deze situatie met zich meebrengt. Echter, toen u gevraagd werd wat u precies vreest bij terugkeer naar Irak, verwees u telkens enkel en alleen naar de –ongeloofwaardig bevonden- bedreigingen door de milities wegens uw werk en uw bekering tot het christendom (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.10 en p.20-21). Ook uw zoon verwees enkel naar deze twee elementen en voegde eraan toe dat hij wegens zijn studie gedwongen rekrutering door de milities vreest (CGVS zoon 08/02/2018, p.4; zie beslissing CGVS zoon). Hieruit blijkt dan ook dat noch u, noch uw zoon vreest om door de medisch-psychiatrische situatie van uw man een hoger risico te lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad. Bijgevolg kan dit element niet beschouwd worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u of uw zoon, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat ook in hoofde van uw echtgenoot, [A.A.A.A.H.] [...], en in hoofde van uw zoon, [A.A.H.A.A.] [...], telkens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslim geboren op 14 april 1993 te Bagdad. U studeerde journalistiek en woonde in Bagdad, wijk Al Baiyaa. Uw vader is [A.A.A.A.H.]. Uw moeder is [A.H.A.N.A.] [...].

U verklaarde dat uw moeder werkte in het gemeentehuis van Bagdad en verantwoordelijk was voor systeembeheer. Bij het uitvoeren van een jaarlijkse controle ontdekte zij een lijst met valse namen, waardoor zij erg onder druk werd gezet op het werk. Op 22 juni 2015 werd uw moeder voor het eerst bedreigd. Op 23 juni 2015 kreeg zij een hartaanval. Hoewel de dokters haar langer in het ziekenhuis wilden laten blijven, verliet ze meteen het ziekenhuis omdat ze zich er niet veilig voelde. Op 7 juli 2015 kreeg uw moeder een tweede hartaanval. Wederom keerde ze diezelfde dag nog terug naar huis. Uw moeder is sindsdien niet meer uit werken gegaan. Ook uw vader werd bedreigd. Op 8 september 2015 belde uw vader u op om u de opdracht te geven vliegtickets naar Turkije te kopen. Wegens gebrek aan financiële middelen kocht u enkel tickets voor uw vader en moeder, uzelf zou achterna komen eens de auto -die op uw naam stond- verkocht was. Op 9 september 2015 namen uw vader en moeder vanuit Bagdad het vliegtuig naar Istanbul. Zij wachtten daar gedurende acht dagen op uw komst.

Op 10 september 2015 kwamen vier personen naar het ouderlijk huis waar u nog verbleef. Ze stelden zich voor als collega's van het werk en vroegen u waar uw ouders waren. U antwoordde dat ze in Basra waren, bij een oom langs moederskant die een ongeluk had gehad. De volgende dag kwamen zij weer naar het huis om naar uw ouders te vragen. U vertelde hen hetzelfde. Op 12 september kwamen de personen weer langs, maar u was op dat moment niet thuis. Ze klopten aan bij de burens van het appartement tegenover jullie, die zeiden dat er niemand thuis was. U merkte ook dat u in deze periode meermaals gevolgd werd door een rode Toyota als u het huis verliet. Op 13 september 2015 ging u met de auto naar de faculteit. Onderweg werd u beschoten door diezelfde rode Toyota, u raakte daarbij niet gewond. In plaats van naar huis te gaan, stopte u bij het huis van een vriend waar u de auto in de garage kon verstoppen tot aan de verkoop. U logeerde bij deze vriend tot uw vertrek uit Irak.

Op 17 september 2015 nam u het vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanbul, waar u zich bij uw ouders voegde. Vervolgens reisden jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, om op 29 september 2015 aan te komen in België. Op 30 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 3 juli 2016 kregen jullie het bericht dat jullie appartement in brand was gestoken door onbekenden.

Op 20 december 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde gebeurtenissen wegens vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen jullie verklaringen.

Op 15 december 2017 nam de RvV, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, een beslissing tot vernietiging omdat uit nieuwe neergelegde stukken bleek dat uw vader met ernstige psychologische problemen kampt. Reeds sinds oktober 2016, maar vooral na de weigeringsbeslissing door het CGVS was uw vader erg verward en niet in staat om coherente verklaringen af te leggen. Ook gedroeg hij zich agressief tegenover u en uw moeder en weigerde hij zijn medicatie te nemen. Hij vreesde dat een complot tegen hem gesmeed werd en weigerde elke medische behandeling. Van 17 augustus 2017 tot 25 november 2017 werd uw vader op bevel van de vrederechter gedwongen opgenomen in het Psychiatrisch Ziekenhuis Asster te Sint-Truiden. Sinds zijn ontslag uit het ziekenhuis verblijft uw vader in een aparte woning.

Tijdens uw beroepsprocedure haalden u en uw moeder tevens aan dat de broer van uw moeder, [A.N.], op 15 maart 2017 met kogelschoten vermoord werd in de wijk Ali Yarmouk van Bagdad. Hij werd gedood toen hij op jullie vraag de camerabeelden in jullie woning in Bagdad ging ophalen.

Op 8 februari 2018 werden u en uw moeder opnieuw gehoord door het CGVS. Uw vader kon hier om medische redenen niet bij aanwezig zijn. Tijdens uw persoonlijke onderhoud haalde u aan dat u en uw moeder inmiddels bekeerd zijn tot het christendom. U verklaarde dat jullie reeds in Irak interesse hadden in het christendom en dat jullie wel eens in het geheim naar de kerk gingen. Na jullie aankomst in België ontplooidde jullie interesse in het christendom zich verder. Zo volgde u sinds oktober 2016 bijbellessen en wegens de moeilijkheden met uw vader vatte uw moeder ook in de herfst van 2017 haar bijbellessen aan. Op 28 januari 2018 werden u en moeder gedoopt door de Arabische protestantse kerk.

Daarnaast haalde u aan dat u bij terugkeer naar Irak vreest vermoord te worden door de militie, omdat zij hadden geprobeerd om u in het kader van uw studie journalistiek gedwongen te rekruteren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie tijdens jullie eerste persoonlijke onderhouden in 2016 de volgende documenten neer: uw originele voedselrantsoenkaart afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; een kopie van uw kieskaart afgeleverd te Bagdad; haar originele kieskaart afgeleverd te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw moeder dat afgeleverd is op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw vader dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van uw paspoort dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; de originele identiteitskaarten van uw vader en moeder, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; de originele huwelijksakte van uw ouders, afgeleverd op 23 oktober 1991 te El Karkh; uw originele rijbewijs, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; de originele enveloppe van DHL; een kopie van de overlijdensakte van [B.], de jongere broer van uw vader, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van [S.], de oudste broer van uw vader, afgeleverd op 6 februari 2006; de originele werkbadge van uw moeder, afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; de originele werkbadge van uw vader, afgeleverd op 18 november 2012; uw originele studentenkaart, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; een kopie van het arbeidscontract van uw vader, afgeleverd op 25 maart 2004; een kopie van het document van overplaatsing van uw vader naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken; kopieën van documenten in verband met de promotie van uw moeder, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een ICT opleiding die uw moeder gevolgd had in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van de loonfiches van uw moeder, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd op 8 april 2015 te Bagdad; een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016; foto's van de uitgebrande woning en luchtvervuiling in Bagdad; kopieën van twee medische fiches van de hartaanvallen van uw moeder, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over de cardiologische situatie van uw moeder; haar origineel medisch-psychiatrisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; het originele medisch attest van de operatie van uw vader, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; en het originele attest over de ziekenhuisopname van uw vader, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; originele medische attesten aangaande uw vader, afgeleverd in België; uw originele medische attesten, afgeleverd in België. Uw moeder legde tevens twee usb-sticks neer met foto's van hierboven opgesomde documenten.

Tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV legden jullie de volgende documenten neer: een kopie van het vonnis van de vrederechter van Borgloon d.d. 16 augustus 2017 inzake de gedwongen opname van uw vader; een kopie van een attest van het psychiatrisch ziekenhuis Asster ter bevestiging van de opname van uw vader aldaar, d.d. 21 augustus 2017; kopieën van drie verslagen van de huisarts inzake de psychologische situatie van uw vader en zijn afwijzende houding naar zijn gezin en hulpverleners toe, twee ervan opgesteld op 7 maart 2017 en één op 27 juli 2017; twee e-mails van de huisarts inzake de psychologische situatie van uw vader, beiden opgemaakt op 6 december 2017; een kopie van de overlijdensakte van uw vader, ongedateerd, afgeleverd te Bagdad, en een vertaling van deze akte.

Tijdens jullie laatste persoonlijke onderhouden legden u en uw moeder de volgende documenten neer: een originele bevestigingsbrief van uw deelname aan wekelijkse bijbelstudies bij de Arabische Kerkgroep, opgesteld op 8 oktober 2017 te Antwerpen; een origineel certificaat van de uw deelname aan een bijbelstudie in Brussel van 19 tot 21 mei 2017; de originele doopcertificaten van u en uw moeder, beide afgeleverd op 28 januari 2018 te Brussel; een origineel afwezigheidsattest van de dokter voor uw vader, opgesteld op 7 februari 2018; een origineel medisch-psychiatrisch verslag waarin geattesteerd staat dat uw moeder aan een majeure depressie lijdt, opgesteld op 7 februari 2018 te Alken; originele certificaten aangaande de Nederlandse taalniveaus die u en uw moeder behaald hebben; en het originele attest van inburgering van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land om verschillende redenen ontvluchtte: wegens vrees voor bedreigingen van personen die op zoek waren naar uw vader en moeder, naar aanleiding van een opdracht die uw moeder uitgevoerd had; wegens de bekering van u en uw moeder tot het christendom; en omdat u gedwongen rekrutering door de milities vreest in het kader van uw studie journalistiek.

Wat betreft uw vrees voor de milities wegens uw studie journalistiek, stelt het CGVS het volgende vast. U haalde aan dat militieleden langskwamen bij de universiteiten en studenten trachtten te rekruteren. Omdat u weigerde lid te worden bij de milities, vreest u bij terugkeer naar Irak door hen gedood te worden (CGVS zoon 08/02/2018, p.4). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Irak: Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, d.d. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. Zo stelde u zelf dat milities niet enkel langskwamen bij de faculteit journalistiek, maar ook naar de faculteiten rechten en politie, waar ze studenten hulp aanboden om hen te overtuigen later voor hen te komen werken. U zei dat ze elk jaar kwamen en dat u aan het begin van uw tweede jaar ook één keer benaderd werd door twee medestudenten, maar dat u er geen aandacht aan gaf en dat u hen nooit serieus nam. Om verdere druk te vermijden, wijzigde u uw studiekeuze van journalistiek/verslaggever naar montage/cameraman. U stelde dat u hen probeerde negeren, wat u ook lukte (CGVS zoon 08/02/2018, p.20-21). Overigens stelt het CGVS vast dat u, gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Irak, voordien enkel en alleen verwezen had naar de bedreigingen die voortkwamen uit het werk van uw moeder en naar uw bekering tot het christendom (CGVS zoon 29/11/2016, p.8; vragenlijst DVZ zoon, vraag 3.5). Al deze elementen samengenomen maken dat aan uw verklaring dat u door milities gedood zou worden wegens uw weigering om voor hen te werken, geen geloof kan worden gehecht.

Het Commissariaat-Generaal stelt vast dat u uw asielaanvraag verder voornamelijk baseert op de problemen die uw moeder in Irak ondervond in het kader van haar werk en op de bekering die u samen met uw moeder in België doorlopen hebt. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan jullie asielrelaas, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder genomen werd, wordt verwezen naar haar beslissing.

Deze luidt als volgt:

[idem eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 1951, van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Verzoekers maken ook gewag van een beoordelingsfout.

Als argumenten die de toekenning van een internationale beschermingsstatus aan verzoekers rechtvaardigen of minstens de vernietiging van de bestreden beslissingen, zetten zij uiteen:

"2. Argumenten die de toekenning van een internationale beschermingsstatus aan de verzoekers rechtvaardigen of, tenminste, de vernietiging van de beslissing

- Vrees voor vervolging door de milities wegens de fraude die Mevrouw aan het licht heeft gebracht

2.1. Verzoekers leggen uit dat zij hun land hebben gevlucht nadat zij bedreigd werden door leden van de Mehdi, Dawa en Badr partijen naar aanleiding van een fraude die Mevrouw aan het licht had gebracht door het uitvoeren van een opdracht van de Integriteitcommissie.

2.1. Er dient te worden onderlijnd dat sommige belangrijke elementen niet betwist zijn door het CGVS.

Eerst worden de professionele bezigheden van Mevrouw [A.H.] en de Heer [A.A.] niet betwist, noch de studie aan de universiteit van hun zoon.

Het is dus niet betwist dat Mevrouw als ambtenaar bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Irak, dienst ICT werkte. Meer precies is het niet betwist dat zij tewerkgesteld was in het stadhuis van Bagdad, binnen de dienst ICT waar zij mede verantwoordelijk was voor het bijhouden van het personeelsbestand. Zij werkte daar rond loonsystemen en ambtenarencontracten maar haar werk relateerde ook aan veiligheid van data en opsporing van fraude.

Het blijkt niet ter discussie te zijn dat Mevrouw in het kader van haar werk opdrachten kreeg van de Integriteitcommissie noch dat zij in juni 2015 de opdracht kreeg om een vergelijking te maken van registraties in het personeelsbestand.

Uit de beslissing blijkt ook niet dat het betwist zou zijn dat verzoekster een lijst met 55 namen van fictieve personen die weliswaar loon ontvingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken maar er niet werkte aan haar overste gaf.

Tijdens hun gehoren in 2016 hebben verzoekende partijen het geval uitgelegd van een collega van verzoekster, [B.I.F.], die verantwoordelijk was van de eigendomsafdeling binnen het stadhuis die vermoord werd met een berm bom onder haar auto in 2014 omdat zij een fraudezaak had ontdekt en weigerde toe te geven aan de druk van haar bedreigers.

Mevrouw en haar echtgenoot hebben ook uitgelegd dat een hoofdinspecteur om gelijkaardige redenen ook vermoord werd in 2013. Ook die elementen blijken niet betwist te zijn. Die twee gevallen tonen aan dat het verhaal van Mevrouw die zegt bedreigd te zijn geworden nadat zij een fraude had ontdekt en die informatie aan zijn overste had doorgegeven en bang te zijn geweest te worden vermoord a priori helemaal aannemelijk is.

2.2. Het CGVS vindt het merkwaardig dat Mevrouw geen poging heeft ondernomen om haar rechtstreekse overste in te lichten van de bedreigingen of om de zaak te bespreken met oversten.

Ter verklaring stelt Mevrouw dat haar directeur, [J.S.], zelf tot een partij behoort en dat de Dawa, Badr en Al Mehdi partijen de volledige controle hebben over de instanties. Mevrouw volhardt in die verklaringen: de meerderheid van de mensen die verantwoordelijkheden hebben in de administratie behoren tot partijen; partijen die de oorzaak zijn van de corruptie. Haar dienst die verondersteld is tegen corruptie te strijden is niet gespaard door die corruptie. Met andere woorden worden mensen die tegen corruptie verondersteld zijn te strijden zelf daarin betrokken.

Volgens het CGVS blijkt uit haar verklaringen dat haar dienst en haar oversten de bestrijding wel degelijk ernstig nemen. Zo vertelde verzoekster over algemene directeurs die voor het stadhuis van Bagdad werkten en op 7 oktober 2015 ontslagen werden wegens betrokkenheid bij corruptie en fraude. Volgens het CGVS toont dat aan dat zelfs mensen met een hoogstaande functie niet gespaard worden door haar oversten.

Mevrouw is van oordeel dat alleen een kleine minderheid van de mensen die betrokken zijn in corruptie ontslagen zijn. De grote meerderheid kent geen probleem.

Wat betreft het ontslag van de vier algemene directeurs herhaalt Mevrouw dat die beslissing niet door haar oversten werd genomen als het CGVS het in de beslissing stelt maar wel door de eerste Minister Al Abadi (zie p. 21 gehoorverslag Mevrouw 28 november 2016).

Uit algemene informatie blijkt dat corruptie in de administraties in Irak inderdaad een groot probleem is en dat bijna iedereen daarbij betrokken is.

In een artikel gepubliceerd door The Guardian op 19 februari 2016 onder de titel "Post-war Iraq: Everybody is corrupt, from top to bottom. Including me",¹ worden de woorden van Mishan al-Jabouri geciteerd. Hij is lid van een parlementair comité die de verantwoordelijkheid heeft publiek geld te beschermen. Hij geeft toe dat hij corrupt is en dat dat het geval is van iedereen:

"One of Iraq's anti-corruption leaders sat in his office, waving his hands in exasperation. "There is no solution," he said. "Everybody is corrupt, from the top of society to the bottom. Everyone. Including me." Coming at the start of a conversation about Iraq's ailing governance, and what was being done to turn things around, Mishan al-Jabouri's admission was jarring. "At least I am honest about it," he shrugged. "I was offered \$5m by someone to stop investigating him. I took it, and continued prosecuting him anyway."

1 <https://www.theguardian.com/world/2016/feb/19/post-war-iraq-corruption-oil-prices-revenues>

In een artikel de dato 22 april 2016 leesbaar op de website van RFI en die de titel "Irak: le blocage du gouvernement provoque la colère des manifestants à Bagdad"² draagt is er sprake van het feit dat corruptie overal te vinden is in Irak, in iedere regeringsinstituatie: « La corruption est partout en Irak Dans toutes les institutions gouvernementales comme au ministère de l'Electricité, de la Santé, voire dans l'administration de Bagdad. Aujourd'hui, la réforme veut la fin de ce partage du pouvoir entre chiïtes, sunnites et kurdes. Objectifs : faire en sorte que les employés de l'Etat travaillent pour l'Irak et pas selon les intérêts de leur parti politique ou leurs communautés. »

In een artikel de dato 15 juli 2016 "Les Irakiens manifestent par milliers à Bagdad: "Non à la corruption"³ komt de RTBF terug op de demonstraties die plaats vinden om druk te zetten op de regering om hervormingen te doen om een einde te stellen aan corruptie: «Des milliers d'Irakiens ont défié vendredi les mises en garde du pouvoir en manifestant au coeur de Bagdad, accentuant la pression sur le gouvernement pour procéder à des réformes visant à mettre fin à la corruption, au népotisme et au clientélisme. Dans un communiqué lu au nom de M. Sadr après son départ de la place Tahrir, un de ses représentants a appelé à des mesures incluant le limogeage et la poursuite en justice des responsables corrompus, la fin du confessionnalisme et du système des quotas utilisé par les partis politiques pour se départager les postes de responsabilité, et la formation d'un gouvernement de technocrates.

M. Abadi tente depuis des mois de mettre en place un nouveau gouvernement capable de mettre en oeuvre les réformes anticorruption mais de nombreux partis s'opposent à ce projet par peur de perdre certains de leurs privilèges.»

In augustus 2016 werd een akkoord ondertekend door the UNDP en de Irakese regering met de bedoeling die laatste te helpen in de strijd tegen corruptie. In e-het perscommuniqué die de titel draagt "UNDP proud to support the fight against corruption"⁴ staat te lezen dat : "Baghdad-The United Nations Development Programme (UNDP) and the Government of Iraq signed an agreement today in Baghdad to help strengthen the capacity of the Government to detect, investigate and prosecute high-profile and complex corruption cases.

The Prime Minister's Deputy Chief of Staff, Mr. Naoufel Al-Hasan, said: "Ending impunity is at the center of our reform agenda. We have reached out to UNDP to provide technical assistance to strengthen our capacity to investigate and prosecute corruption cases. "

UNDP Resident Representative and UN Resident and Humanitarian Coordinator for Iraq, Ms. Lise Grande, said: "UNDP stands ready to support the reform process in any way we can. Reforms are difficult and sensitive but with Daesh nearly defeated, strengthening governance is a top priority. "

Under the terms of the agreement, UNDP will recruit international investigators to help mentor and train Iraqi investigators. The lead investigator will be deployed within the Integrity Commission and Higher Judicial Council. »

Die informatie toont aan de omvang van corruptie binnen de Irakese administratie en kadert met de verklaringen van Mevrouw, namelijk dat zelfs binnen haar dienst corruptie heerst en dat de meeste mensen daarin betrokken zijn.

Als gevolg blijkt het ook aannemelijk te zijn dat een persoon die een fraude ontdekt, die die doorgeeft aan een overste (omdat het haar taak is zo te werken) en als gevolg bedreigd wordt niet spontaan het idee heeft over die bedreiging te spreken omdat zij eigenlijk niet weet of de persoon met wie ze spreekt al dan niet daarbij betrokken is. Hier dient verder te worden benadrukt dat het CGYS niet stelt -op basis van informatie waarover het zou beschikken- dat Mevrouw in staat was een "bescherming" te vinden door over haar situatie met haar oversten te praten.

Op basis van de verklaringen van Mevrouw, de objectieve informatie die wij hebben gevonden en het afwezigheid van informatie van het CGYS om aan te tonen dat Mevrouw in staat was een bescherming

te vinden menen we dat het verhaal van Mevrouw alsmede haar gedrag op het moment dat zij bedreiging kreeg totaal aannemelijk is.

2.3. Naast Mevrouw heeft ook zijn echtgenoot bedreigingen gekregen. Toen Mevrouw stopte naar haar werk te gaan, bleef hij naar zijn werk te gaan. Hij probeerde een oplossing te vinden door met mensen die betrokken zijn bij de partijen te spreken. Echter kon hij geen oplossing vinden en werd hij vaak bedreigd. Op 8 september 2015 werd hij aangesproken door een collega die hem waarschuwde dat militieleden van plan waren hen te vermoorden. De dag erna vertrok hij samen met Mevrouw naar Turkije. Hun zoon bleef in Bagdad omdat zij onvoldoende financiële middelen hadden. Het was de bedoeling dat hij de auto die op zijn naam stond moest verkopen en het land daarna verlaten met het geld over hetwelk hij dan zou beschikken. De dag en de overdag na het vertrek van zijn ouders zijn mensen bij hen thuis gekomen om te vragen over zijn ouders. Hij vertelde dat zij in Basra waren op bezoek bij een onkel die een ongeval had gehad. Zij zijn nog een derde keer langsgekomen maar de zoon was toen niet thuis. Ze stopten bij de burens in het appartement tegenover hun appartement. Op 13 september 2015 werd hij beschoten toen hij onderweg was op de autosnelweg van zijn tante naar huis. Hij werd niet getroffen maar de auto werd links achteraan in het glas geraakt. Hij ging toen naar zijn vriend die een appartement had met een garage en verstopte zij daar tot aan zijn vertrek uit het land. Er dient te worden opgemerkt dat de zoon en de vader gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd omtrent die incidenten.

Het CGVS verwijt aan Mevrouw vage verklaringen omtrent de bedreigingen die haar zoon heeft gekregen te hebben afgelegd en meer bepaald niet te kunnen zeggen of het collega's of vreemde mensen waren die hem thuis hebben aangesproken, of haar zoon hen al eerder had gezien, of zij zich voorgesteld hadden aan haar zoon, hoe zijn gekleed waren, met wat voor auto ze reden; zij wist ook niet hoe de beschieting vanuit de auto precies gegaan was.

Het verwijt van het CGVS dient te worden genuanceerd. Er dient inderdaad te worden vastgesteld dat Mevrouw wel de belangrijkste informatie over wat zijn zoon meegemaakt heeft kende. Zij wist namelijk dat de mensen drie keer langsgekomen waren, dat zij voor het eerst de dag na hun vertrek gekomen zijn, op de 10de september (p. 2 gehoorverslag Mevrouw 29 november 2016), dat haar zoon hen toen vertelde dat zijn ouders naar Al Basra waren gegaan omdat een onkel een ongeval had gehad (p. 13 gehoorverslag Mevrouw 28 november 2016), dat zij de burens hebben aangesproken, dat zijn zoon, op 13 september, beschoten werd door een auto met hoge snelheid, dat het gebeurde op de snelweg tussen Bayaa en de wijk Ahmed toen hij aan te komen was van zijn tante en dat de auto rood was (p. 13 gehoorverslag Mevrouw 28 november 2016 en p. 3 gehoorverslag Mevrouw 29 november 2016), dat zijn zoon dan niet naar huis terugkeerde maar dat hij bij zijn vriend die een garage heeft ging om zich en de auto te verstoppen (p.4 gehoorverslag Mevrouw 29 november 2016). Om te repliceren tot de stelling van het CGVS volgens hetwelk de vage verklaringen van Mevrouw in contrast staan met de uitgebreide verklaringen die zij gaf over haar eigen problemen -wat trouwens het bewijs is van de echtheid van haar problemen- stellen verzoekende partijen dat het normaal is dat mensen meer détails in staat zijn te geven over incidenten die zij zelf hebben meegemaakt dan over incidenten die door anderen meegemaakt werden.

2.4. Die stelling geldt ook ten opzichte van het verwijt geuit door het CGVS met betrekking tot het feit dat de zoon een gebrek aan kennis en interesse in de bedreigingen van zijn moeder en de aanleiding ervan alsmede een gebrek aan kennis over en interesse in de bedreigingen van zijn vader zou tonen.

Dat hij bepaalde informatie niet kon geven kan uitgelegd worden door het feit dat hij die ervaringen zelf niet heeft meegemaakt. Bovendien was hij in de periode dat zijn ouders bedreigd werden daarvan niet echt op de hoogte omdat zijn ouders hem wilden beschermen, besparen. Het is helemaal op het einde dat hij plotseling de détails van de problemen heeft gekregen

Daarnaast heeft hij zelf een traumatiserend ervaring meegemaakt, namelijk dat hij beschoten werd. Hij had daardoor vermoord kunnen zijn. Onafhankelijk van de problemen die zijn ouders hebben gekend en die de aanleiding zijn van het incident die hij dan heeft meegemaakt is die incident een voldoende reden om zijn vertrek uit Irak te rechtvaardigen. Met andere woorden had hij al de détails van de ervaringen van zijn ouders niet nodig om te begrijpen waarom de beslissing om Irak te vluchten gegrond was.

2.5. Waar het CGVS het bijzonder bevreemdend acht dat Mevrouw haar zoon nooit concreet heeft ingelicht over de op handen zijnde situatie, herhaalt Mevrouw dat haar echtgenoot hun zoon "gewaarschuwd" had. De reden waarom hij niet op de hoogte werd gebracht van de détails van de zaken is "omdat ik bang was dat het mentaal heel erg slecht met hem zou gaan omdat mijn gezondheid ook niet goed was, het zou hem veel stress bezorgen(p. 5 gehoorverslag Mevrouw 29 november 2016) Uit de verklaringen afgelegd door Mevrouw en haar echtgenoot tijdens hun eerst gehoor kan worden begrepen dat zij zich zorgen maakten voor hun zoon en dat zij hem het hele verhaal wensten te

besparen. Dergelijk gedrag kan niet per se geïnterpreteerd worden als een gebrek aan interesse ten aanzien van de veiligheids situatie van hun zoon. Het kan ook geïnterpreteerd worden als een manier om zijn psychische situatie proberen te beschermen.

Daargelaten de vraag of het gedrag van Mevrouw verenigbaar is met het gedrag van iemand die bedreigd is (en waarvan de familie bedreigd is) -vraag die ons heel subjectief lijkt- dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van de verslagen blijkt dat Mevrouw en haar zoon gelijkaardige informatie gegeven hebben omtrent de mate waarin de zoon zou zijn worden ingelicht en het moment van inlichten. Die gelijkaardige verklaringen zijn een objectief element en dienen beschouwen te worden als een element die de waarachtigheid van die informatie bewijst.

2.6. Waar het CGVS vaststelt dat er een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen de verklaringen van de zoon over de bezoeken die hij thuis ontving kan er gerepliceerd worden dat er maar één tegenstrijdigheid teruggevonden in hun verklaringen werd terwijl verzoekers uitgebreid opnieuw gehoord werden over de redenen die de aanleiding vormen voor hun vlucht uit Irak en dit meer dan één jaar na hun eerste gehoor en meer dan twee jaren na de incidenten. Uit het gehoorverslag III de dato 08 februari 2018 van Mevrouw blijkt dat haar veel vragen gesteld werden over haar werk, de inhoud van de opdracht die haar gegeven werd en die de oorsprong is van de vervolgingen, de bedreigingen die zij gekregen heeft toen zij haar verslag met het besluit dat er 55 namen waren van personen die een loon ontvingen maar die niet eigenlijk niet bestonden heeft ingediend (pp. 11 tot 15). Het CGVS heeft geen enkel tegenstrijdigheid gevonden tussen de verklaringen die zij afgelegd had in november 2016 en degenen die zij tijdens haar derde gehoor heeft afgelegd. De coherentie tussen haar verklaringen en het feit dat zij constant blijft dienen beschouwen te worden als een ander element die de waarachtigheid van haar verklaringen bewijst.

Die vaststelling geldt ook wat betreft de verklaringen afgelegd door haar zoon betreffende de tewerkstelling van haar moeder en de opdracht die haar gegeven werd enerzijds en de problemen die hij zelf heeft meegemaakt in dat verband anderzijds. (zie pp.4 tot 7 gehoorverslag II zoon 08 februari 2018).

2.7. Uiteindelijk merkt het CGVS op dat het uiterst merkwaardig is dat Mevrouw een officieel promotie werd toegekend (zie document dat dato 23 november 2015) hoewel zij bedreigd werd op haar werk, haar opdracht niet heeft afgewerkt, langdurig afwezig bent gebleven en uiteindelijk ontslagen werd. Mevrouw herhaalt dat haar dossier ingediend en behandeld werd door een commissie die niets te maken heeft met de dienst waarin zijn tewerkgesteld werd. Haar dossier werd ook ingediend in 2014 en het is op basis van de informatie die in dit dossier te vinden was dat het beslist werd haar een promotie te geven. (p. 20 gehoorverslag Mevrouw 28 november 2016)

2.8. Aangezien een belangrijk deel van het verhaal van verzoekers niet betwist is, aangezien de familie haar best heeft gedaan om haar verhaal te staven met stukken, aangezien de objectieve informatie aantoonde dat het verhaal aannemelijk is, aangezien verzoekers op meerdere vlakken coherente en gelijkaardige verklaringen hebben afgelegd, aangezien de tegenstrijdigheden onderlijnd door het CGVS niet zwaarwichtig zijn, zou, volgens ons, de familie van het voordeel van de twijfel als bepaald in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 moeten genieten.

Het feit dat zij door de milities bedreigd werden, dat hun woning in brand werd gestoken en dat de broer van Mevrouw vermoedelijk ook in verband met hun zaak vermoord werd zijn voldoende aanwijzingen dat zij, in geval van terugkeer naar Irak, een gegronde vrees voor vervolging door de milities koesteren. De vluchtelingstatus dient hun ook te worden toegekend.

- Vrees voor vervolging omwille van hun bekering tot het christendom

2.9 Zoals het CGYS het zelf heeft opgemerkt heeft Mevrouw tijdens haar eerste gehoor verklaard toen haar gevraagd werd of zij soenniet of sjiiet was: "Mensen kiezen hun geloof niet, ik ben geboren als moslim, als sjiiet(p.4 gehoorverslag I Mevrouw 28 november 2016), wat geïnterpreteerd kan worden als een aanduiding dat zij daarvoor niet heeft gekozen en dat, als zij de keuze had gehad, misschien een andere keuze had gedaan... Tijdens haar derde gehoor verklaarde zij: "Gewoon een titel als sjiiet, mijn vader was een sjiiet. Dus mensen kiezen hun geloof niet, dus we zijn geboren zonder ons geloof te kiezen en meer specifiek in Irak, niemand kan zijn geloof kiezen maar hier in Europa geniet je van vrijheid" (p.22 gehoorverslag III Mevrouw)

Uit haar verklaringen tijdens haar derde gehoor en de verklaringen van haar zoon tijdens zijn tweede gehoor blijkt dat zij niet subiet in België het christendom hebben ontdekken. Het is via de moeder van Mevrouw -die de titel van soenniet droeg- dat zij een interesse hebben ontwikkeld voor het christendom

toen zij in Irak verbleven. Mevrouw verklaarde: "Kijk sinds we klein waren heeft mijn moeder dat gepland liefde voor christus enleven, misschien omdat in onze wijk de meerderheid christenen waren. De meerderheid van mijn schoolcollega's waren ook altijd van christenen. (...)" (p.21 gehoorverslag III Mevrouw) Toen aan de zoon de vraag gesteld werd of hij toen hij in Irak woonde hij oom of tante of neven of nichten had die het christelijk geloof aanhingen verklaarde hij: "neen maar mijn oma langs moederskant sprak altijd over onze lieve vrouw Maria." (p. 15 gehoorverslag II zoon). Aan de vraag hoe het kwam dat zij over onze lieve vrouw Maria sprak, antwoordde hij: "(...) -zij brengen al de kinderen rond haar en dan vertelt ze. Er was een poster van onze lieve vrouw Maria thuis, het was echt normaal. (...)" (p. 15 gehoorverslag II zoon) Naast het feit dat de verklaringen van Mevrouw en haar zoon overeenstemmen met elkaar blijkt ook dat zij al lang een interesse hadden voor het christendom alhoewel zij zich niet als christenen beschouwden. Zij gingen ook soms naar de kerk toen zij in Bagdad nog woonachtig waren (p.22 gehoorverslag III Mevrouw en pp. 13 en 14 gehoorverslag II zoon).

Over de redenen waarom zij uiteindelijk islam de rug hebben toegekeerd hebben zij beiden uitgebreide verklaringen afgelegd. (p. 22 en 23 gehoorverslag III Mevrouw, p. 13 gehoorverslag II zoon) Hun bekering blijkt niet een opportunistische stap te zijn. In hun ogen is er echter een groot verschil tussen het feit dat men zich aangetrokken voelt door een religie en het feit dat men zich als behorende tot een religieuze gemeenschap beschouwd. Als de zoon het heeft uitgelegd is het pas op het moment dat zij gedoopt waren dat zij zichzelf als christen beschouwde. (p. 14 gehoorverslag II zoon)

Toen aan Mevrouw de vraag werd gesteld wat het doopsel voor haar betekende verklaarde zij: "het doopsel is iets anders eigenlijk, het heeft een nieuwe poort voor mij geopend (...) Als je wordt gedoopt door de pastoor met de heilige geest, dan voel je echt dat de heilige geest binnenkomt bij jou." (p.31) Uit haar verklaringen blijkt dat het doopsel echt een belangrijke stap voor haar was.

Dat Mevrouw en haar zoon zichzelf pas als christenen beschouwden nadat zij gedoopt werden lijkt absoluut aannemelijk. Het is dan ook coherent en aannemelijk dat zij pas een vrees tot vervolging omwille van hun bekering uitdrukken nadat zij gedoopt werden op 28 januari 2018 (en dus na de zitting van de RvV). Mevrouw verklaarde ook dat zij niets had vermeld tijdens de procedure bij de RvV onder andere omdat zij toen nog "in een studieperiode" waren en dat zij "nog niet gedoopt" waren. (p.27 gehoorverslag III Mevrouw)

2.9. Wat betreft hun verklaring met betrekking tot het christendom blijkt dat zij hun kennis ervan niet zo gebrekkig is als het CGVS het suggereert.

Wat Pasen betreft blijkt dat zij het verhaal van het leven van Jezus en zijn verrijzenis kent en dat "Pasen is 40 dagen nadat Jezus naar de berg ging plaats (...)" (p-29 gehoorverslag III Mevrouw). Mevrouw kon iets vertellen over het eeuwige leven, de betekenis ervan (p.29), het kerstverhaal goed uitleggen (p.30), de plaats en het gebouw waar Jezus geboren was (p.29), het feit dat hij 12 leerlingen en de naam van vier van de leerlingen (p.30) Uit zijn verklaringen blijkt dat haar zoon het kersverhaal kent (p. 17 gehoorverslag II zoon), dat hij weet dat Jezus 12 leerlingen had en de naam van vier onder hen kan geven (p. 17), hoe Jezus gestorven is (p. 17), dat zijn geest toen naar de hemel ging (p. 17), dat hij de parabel van het blind mens die alweer kon zien kent (p. 17) alsmede het verhaal van de vermenigvuldiging van de broden (p. 18), dat hij weet dat er een oude en een nieuwe testamenten bestaan, waarover het gaat en het feit dat het nieuwe testament door vier personen geschreven werd (cf. de 4 Evangelien) (p. 18), dat het brood het lichaam van Jezus symboliseert en de "rode drank" het bloed van Jezus (p. 18).

Wat het "laatste avondmaal" (waarvan verzoeker de betekenis niet kende) betreft zegt verzoeker dat hij de vraag niet had begrepen en dat hij wel weet wat over het gaat. Onze tolk arabisch merkt op dat het niet eenvoudig is die term te vertalen.

Zelfs als hun kennis over het christendom inderdaad een beetje gebrekkig is kan men niet beschouwen dat het een "opvallende gebrek aan kennis" betreft. Verder hebben zij uitgelegd dat zij steeds aan te studeren zijn.

Ons inziens zijn de twijfels van het CGVS met betrekking tot de bekering van verzoekers en de oprechtheid van hun deelname aan verschillende activiteiten bij de kerk en hun doopsel niet gegrond. Het risico dat zij lopen in geval van terugkeer naar Irak omwille van hun bekering dient dan ook door het CGVS te worden onderzocht.

- Vrees voor vervolging of ernstige schade omwille van de dood van Meneer [A.A.A.A.]

2.10 Zoals eerder uiteengezet zijn er momenteel nog onduidelijkheden met betrekking tot de manier waarop Meneer teruggekeerd is naar Irak en hoe hij daar een paar dagen na zijn aankomst gestorven zou zijn. Verzoekers beschikken verder over geen document dat die tragische incident kan staven. Ook wat betreft de gevolgen van die tragische incidenten zijn zij op zoek naar verdere inlichtingen.

2.11. Het is dus op basis van de beperkte informatie waarover zij nu beschikken dat zij menen dat er een risico in geval van terugkeer zou bestaan omwille van de reacties van de familie van Meneer en van Mevrouw op de dood van Meneer. De families achten Mevrouw en haar zoon verantwoordelijk voor de dood van Meneer omdat zij niet goed voor hem hebben gezorgd. Een vonnis zou uitgesproken zijn of moeten zijn tegen de zoon. Ook Mevrouw zou een risico lopen aangezien haar zus heeft verklaard dat de familie bedreigd was en dat vergadering van de stam plaats zou vinden.

2.12. Op zichzelf plaatst het feit dat Meneer [A.A.A.A.] gestorven is Mevrouw en haar zoon -die al te kampen hebben met psychologische problemen- in een meer kwetsbare situatie, waardoor ook beschouwd zou kunnen zijn dat zij een hoger risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict. (cf. arresten van de Algemene Vergadering de dato 20 november 2017, nr. 195 227 en nr. 195 228). Om die redenen zouden zij in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Nieuwe elementen

Ter ondersteuning van hun verzoekschrift voegen verzoekers e-mailuitwisselingen toe met mevrouw Keller van de Migrant Assistance Unit van de International Organisation for Migration (hierna: IOM).

Tijdens de terechtzitting maken de verzoekers overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

"Een vriend van verzoeker -[Y.]- heeft contact kunnen hebben met een van de zussen van zijn gestorven vader die aanvaard heeft hem bepaalde documenten met betrekking tot haar broer te geven. Zij is de enige persoon binnen de familie die Mijnheer en zijn moeder steunt. De rest van de familie is van oordeel dat Mevrouw en haar zoon verantwoordelijk zijn voor het feit dat Mijnheer [A.A.A.] in een slechte gezondheidstoestand teruggekeerd is naar Bagdad en daar, een paar dagen na zijn aankomst, gestorven is. De familie is van oordeel dat Mevrouw en haar zoon niet goed voor hem hebben gezorgd, en deze mening wordt bovendien gedeeld door de familie van Mevrouw.

De stukken die zij hebben gekregen via de zus van Mijnheer [A.A.A.] zijn de volgende:

1. Laissez-passer afgeleverd door de ambassade van Irak te Brussel op naam van Mijnheer [A.A.]
2. Informatie met betrekking tot het vliegtuigticket van Dusseldorf naar Bagdad op 4 juli 2018 op naam van Mijnheer [A.A.]
3. Boarding pass van de vlucht van Dusseldorf naar Bagdad op 4 juli 2018 op naam van Mijnheer [A.A.]
4. "Emergency Department Card- Initial Card*" op naam van Mijnheer [A.A.] waaruit blijkt dat zijn overlijden vastgesteld werd op 7:30 AM op 8 juli 2018 + gedeeltelijke vertaling ervan
5. Overlijdensakte van Mijnheer [A.A.] + vertaling ervan

Verzoekers wensen ook nieuwe documenten neer te leggen met betrekking tot hun medische toestand, namelijk:

6. Een medisch psychiatrisch verslag betreffende Mevrouw [A.H.] opgesteld door Dr. Buntinx, psychiater/psychotherapeut op 29 november 2018 waaruit blijkt dat zij te kampen heeft met een majeure depressie, dat zij daarvoor meerdere medicijnen moet nemen, dat zij een manifest herhal van haar depressief klachtenpatroon kent en dat haar mentale gezondheid in het gedrang is.

7. Een medisch psychiatrisch verslag betreffende Mijnheer [H.A.A.] opgesteld door Dr. Buntinx, psychiater/psychotherapeut op 9 september 2018 waaruit blijkt dat hij aan ernstige slapeloosheid lijdt met gerelateerde spanningsklachten."

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers hebben de Iraakse nationaliteit en zijn sjiitische moslims afkomstig uit Bagdad.

Wat betreft het vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de feiten uiteengezet in de bestreden beslissingen, die verzoekers niet betwisten.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij bij terugkeer naar Irak vreest te worden vervolgd door de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen wegens de fraude die zij in het kader van haar werk aan het licht bracht. Daarnaast vreest zij ook vervolging wegens haar bekering tot het christendom.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn land om verschillende redenen ontvluchtte: uit vrees voor bedreigingen van personen die op zoek waren naar zijn vader en moeder en dit naar aanleiding van een opdracht die zijn moeder had uitgevoerd; wegens zijn bekering tot het christendom en deze van zijn moeder; uit vrees voor gedwongen rekrutering door de milities in het kader van zijn studie journalistiek.

Verzoekers hebben ter staving van hun verzoek om internationale bescherming een groot aantal documenten voorgelegd die in de bestreden beslissingen worden opgesomd en die zijn terug te vinden in de administratieve dossiers (AD CGVS, stuk 13, map met ‘documenten’).

De verwerende partij heeft verzoekers zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De verschillende aspecten van verzoekers' vrees voor vervolging worden hierna apart besproken, in zoverre verzoekers de beoordeling ervan door de verwerende partij betwisten.

2.4.2.2. Wat betreft verzoekers' vrees voor vervolging door Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen wegens de fraude die verzoekster aan het licht bracht, oordeelt de Raad als volgt.

Een deel van de documenten die door verzoekers aan het CGVS werden voorgelegd, tonen de identiteit, herkomst en reisweg van verzoekers aan, alsook het overlijden van de broers van de echtgenoot van verzoekster, de tewerkstelling van verzoekster en haar echtgenoot en de studie van de verzoeker. Andere documenten staven de activiteiten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in corruptiebestrijding in Bagdad. Al deze gegevens worden door de verwerende partij niet betwist, maar de Raad merkt op dat voormelde documenten op zich de voorgehouden vervolgingsfeiten en het vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Wat betreft de voorgelegde foto's van een uitgebrande woning in Bagdad, merkt de Raad op dat hieruit niet blijkt waar en wanneer deze foto's werden genomen en dat evenmin blijkt dat de uitgebrande woning daadwerkelijk de woning van de verzoekers betreft.

In de kopie van de overlijdensakte van verzoeksters broer wordt enkel vermeld dat de broer stierf door "*coups de feu à la tête*". Deze overlijdensakte bevat echter geen concrete informatie over de feitelijke omstandigheden of de redenen van het overlijden, in het bijzonder informatie over de daders of over het motief van de moord. Deze overlijdensakte bevat geen objectieve vaststelling die staat dat verzoeksters broer werd neergeschoten toen hij camerabeelden in haar woning ging halen. Bovendien is de overlijdensakte ongedateerd.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen, wijst de Raad erop dat in zoverre enkele kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie AD CGVS verzoekster, stuk 14, map 'landeninformatie', 'COI Focus' "Irak – Corruptie en documentatie-fraude", 8 maart 2016).

Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, volstaan de voorgelegde documenten, omwille van bovenstaande inhoudelijke redenen en hun relatieve bewijswaarde, in deze stand van zaken niet om de relevante elementen van hun vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat hun vrees voor vervolging door de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kan worden geacht.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' verklaringen over de bedreigingen aan hun adres vanwege de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen wegens de fraude die verzoekster aan het licht bracht. Dit standpunt van de verwerende partij berust op een aantal vaagheden, tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en onwetendheden in het relaas die werden vastgesteld, met name:

- uit de verklaringen van verzoekster blijkt een fundamenteel gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van de veiligheidssituatie van haar zoon;
- uit de verklaringen van verzoeker blijkt een opvallend gebrek aan kennis en interesse aangaande de bedreigingen en dus de concrete aanleiding voor zijn plotse vlucht uit Irak;
- verzoekster legt opmerkelijk vage verklaringen af over de bedreigingen die haar zoon ondervond;
- het feit dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om iemand van haar oversten in lichten over de bedreigingen aan haar adres en dat van haar gezin, wijst op een gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van haar eigen situatie;
- de verklaringen van verzoeker over de bezoeken die hij thuis ontving zijn tegenstrijdig;
- er is een ongerijmdheid tussen de verklaringen van verzoekster en een kopie van een document inzake haar promotie.

In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers dat sommige belangrijke elementen niet worden betwist door de verwerende partij. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen enkel blijkt dat de tewerkstelling van de verzoekster en haar echtgenoot niet worden betwist, noch de studie van verzoeker. Zoals reeds vermeld, volstaan deze gegevens op zich niet om een vrees voor vervolging door de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen aan te tonen. In de bestreden beslissingen wordt verder geen uitspraak gedaan over de opdracht die verzoekster kreeg van de Commissie van Integriteit noch over de fraude die zij zou hebben vastgesteld. Of uit dit stilzwijgen dan moet worden afgeleid dat deze gegevens door de verwerende partij niet worden betwist, zoals verzoekers betogen, doet in wezen geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij en leidt niet tot een andere beoordeling. Immers, zelfs

indien wordt aangenomen dat verzoekster fraude heeft vastgesteld in het kader van een opdracht van de Commissie van Integriteit, dan maakt dit element op zich nog niet aannemelijk dat zij als gevolg daarvan werd bedreigd door de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen. De vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en onwetendheden in het relaas worden door dit element immers niet verschoond.

Dezelfde conclusie kan worden gemaakt voor het betoog van verzoekers dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat een hoofdinspecteur en een collega werden vermoord nadat zij fraude aan het licht brachten. Dat fraude en corruptie wijdverspreid zijn in Irak en een groot probleem vormen, blijkt afdoende uit de landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS verzoekster, stuk 14, map met 'landeninformatie') alsook uit de landeninformatie waarnaar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen. Dat personen die fraude aan het licht brengen een risico lopen om te worden bedreigd, wordt niet betwist. Evenwel, deze algemene gegevens volstaan op zich niet om in het geval van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Irak aan te nemen. Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers niet dat alle personen die fraude of corruptie aan het licht brengen, noodzakelijkerwijze nood zullen hebben aan internationale bescherming. De beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Irak, is dan ook afhankelijk van de individuele omstandigheden eigen aan hun geval. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Het is aan verzoekers om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij, omwille van de corruptie die verzoekster aan het licht zou hebben gebracht, dreigen te worden vervolgd of geviséerd bij een terugkeer naar Irak. Uit wat hierna volgt, blijkt dat dit niet het geval is.

Volgens verzoekster werden er herhaaldelijk mondelinge bedreigingen geuit tegen haar leven en dat van haar gezin, zowel rechtstreeks tegen haar als tegen haar man. Zij ervaarde deze bedreigingen als van een zodanig ernstige aard dat ze volgens haar resulteerden in twee hartaanvallen en een afwezigheid op het werk. Daarnaast verklaarde verzoekster dat een hoofdinspecteur en een collega om gelijkaardige redenen werden vermoord, respectievelijk in 2013 en 2014 (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag I, p. 22). Gelet op deze verklaringen acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoekster geen enkele poging zou hebben ondernomen om haar rechtstreekse overste in te lichten over de bedreigingen, of om de zaak te bespreken met oversten hogerop. Dit klemt des te meer daar uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij als werknemer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken deel uitmaakte van een uitgelijnde hiërarchische structuur. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij wist bij wie zij haar situatie kon aankaarten (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag, p. 8, 14 en 16).

Verzoekers volharden in de verklaring dat verzoeksters directeur J.F. zelf tot een partij behoort en dat de Dawa-, Badr- en Mehdi-partijen de volledige controle hebben over de instanties. Deze loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen doet evenwel geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissingen, met name dat uit verzoeksters verklaringen blijkt *“dat [haar] dienst en [haar] oversten de bestrijding van corruptie wel degelijk ernstig nemen. Zo vertelde [zij] over algemene directeurs die voor het stadhuis van Bagdad werkten en op 7 oktober 2015 door de overheid ontslagen werden wegens betrokkenheid bij corruptie en fraude (CGVS mevrouw 28/11/2016, pp.8 en 21). Dit toont aan dat in sommige gevallen zelfs mensen met een hoogstaande functie niet gespaard worden.”*

Verzoekers argumenteren daarop dat slechts een kleine minderheid van personen die betrokken zijn bij corruptie wordt ontslagen en dat de grote meerderheid geen problemen kent. Zij stellen dat de meerderheid van de personen die verantwoordelijkheden hebben in de administraties behoren tot partijen en dat ook de dienst van verzoekster, die wordt verondersteld tegen corruptie te strijden, zelf niet gespaard is van corruptie. Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift nog op dat de beslissing tot het ontslag van de vier algemene directeurs niet werd genomen door verzoeksters oversten maar wel door de eerste minister Al Abadi. Ook deze bemerkingen nemen niet weg dat uit de verklaringen van verzoekster wel degelijk blijkt dat de Iraakse overheid aan corruptiebestrijding doet en dit ernstig neemt. Uit de verklaringen van de verzoekster blijkt dat zij vaker anti-corruptie opdrachten kreeg en dat het eerste deel van haar rapport, neergelegd op 21 juni 2015, tot gevolg heeft gehad dat een paar maanden later, op 7 oktober 2015, vier algemene directeurs daadwerkelijk werden ontslagen (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag II, p. 30). Verder legde de verzoekster *“een krantenartikel [voor] van het stadhuis van Bagdad voor, waarin beschreven wordt dat 71 corruptiezaken zijn afgewerkt, en dat er nog 93 zaken lopende waren voor het jaar 2015 (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.9). Ook vertelde [zij] over een interne diefstal uit 2013 die mede door onderzoek van uw ICT-dienst werd ontdekt en opgelost (CGVS mevrouw*

28/11/2016, p.14-15). [Zij] stelde tevens dat [zij], net zoals al [haar] collega's, in het verleden reeds opdrachten kreeg van de Integriteitscommissie (CGVS mevrouw 28/11/2016, p.15)." Uit dit alles besluit de Raad, samen met de verwerende partij, dat de dienst van verzoekster "ervaring had met fraudebestrijding en dat corruptiezaken ernstig genomen konden worden door uw oversten". Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn geweest om één van haar oversten in te lichten over de bedreigingen aan haar adres. Zij geeft verder zelf aan dat er in Irak een Commissie van Integriteit bestaat, dat haar dienst af en toe opdrachten kreeg van deze Commissie en dat het deze Commissie was die de opdracht gaf tot het fraude-onderzoek (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag I, p. 12; stuk 7, gehoorverslag III, p. 11). Zelfs indien verzoekster niet terecht kon bij haar directeur, noch bij de andere directeurs of bij de burgemeester van de provincie Bagdad (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag I, p. 14), maakt zij niet aannemelijk dat zij zich niet rechtstreeks zou kunnen richten tot de Commissie van Integriteit.

Dit alles in acht genomen, beaamt de Raad dat het gebrek aan een poging door verzoekster om iemand van haar oversten in te lichten over de bedreigingen aan haar adres en dat van haar gezin, wijst op een gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van haar eigen situatie, hetgeen de aannemelijkheid van het relaas ondermijnt.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekster opmerkelijk vage verklaringen aflegt over de bedreigingen die haar zoon ondervond, wijzen verzoekers erop dat verzoekster wel de belangrijkste informatie kende over wat haar zoon heeft meegemaakt. Zij menen dat het normaal is dat mensen in staat zijn meer details te geven over incidenten die zij zelf hebben meegemaakt dan over incidenten die door anderen werden meegemaakt.

Dit betoog weerlegt de terecht vaststelling in de bestreden beslissingen evenwel niet dat verzoekster over een aantal elementen aangaande de bedreigingen die haar zoon ondervond geen inlichtingen kon geven. Deze elementen betreffen het aantal personen die haar zoon thuis bedreigden, hun identiteit, alsook de situering in de tijd van de bedreigingen aan huis die in een kort tijdsbestek plaatsvonden (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag II, p. 28-29). Het is weinig ernstig om deze elementen als 'details' weg te zetten. Aangezien de bedreigingen aan het adres van haar zoon een essentieel onderdeel uitmaken van het vluchtrelaas mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zich minstens grondig heeft geïnformeerd over de gebeurtenissen die aan de basis liggen van haar beschermingsverzoek, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld. Dit geldt des te meer wanneer verzoekster verklaart dat haar zoon werd benaderd omwille van haar situatie en dat men hem kwam vragen waar zij zich bevond (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag I, p. 13). Verzoekster betwist niet dat enkel zij over de concrete achtergrondkennis beschikt om de identiteit van de bedreigers van haar zoon te achterhalen en om het risico bij terugkeer concreet in te schatten, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld. Het betoog dat verzoekster zich niet verder heeft geïnformeerd over deze elementen omdat haar echtgenoot en haar zoon haar dan telkens aanmaanden om er niet meer over te praten (AD CGVS verzoekster, stuk 7, gehoorverslag III, p. 18), overtuigt geheel niet en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Deze informatie zou verzoekster, die vreest voor haar leven en voor dat van haar gezin, immers toelaten om hun situatie en nood aan bescherming correct in te schatten.

Wat betreft de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoekster een fundamenteel gebrek aan interesse en initiatief blijkt ten aanzien van de veiligheidssituatie van haar zoon, betogen verzoekers dat de zoon niet op de hoogte werd gebracht van de details van de situatie omdat verzoekster zich zorgen over hem maakte en het hem veel stress zou bezorgen zodat haar gedrag niet kan worden gezien als een gebrek aan interesse. Ook dit betoog overtuigt wederom niet. Uit het geheel van de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij herhaaldelijk en ernstig werd bedreigd waarbij haar werd gezegd dat haar familie kon worden kapotgemaakt, en er werd haar gevraagd of zij als moeder van één zoon niet bang was voor wat er kon gebeuren (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag I, p. 4, 12-13, 18, 21-22; gehoorverslag II, p. 31-32). Het is weinig aannemelijk dat in het kader van deze bedreigingen, de meerderjarige zoon door zijn ouders enkel op vage wijze zou zijn gewaarschuwd maar nooit concreet werd ingelicht over de context van deze bedreigingen. Concrete inlichtingen over de context van de bedreigingen hadden haar zoon nochtans beter in staat gesteld zijn situatie in te schatten en zich eventueel te beschermen. De omstandigheid dat verzoekster en haar echtgenoot Bagdad onmiddellijk zijn ontvlucht nadat de echtgenoot werd aangesproken door een collega die hem uitdrukkelijk waarschuwde dat militieleden van plan waren om verzoekster én haar gezin te vermoorden, maar de zoon in het huis lieten wonen waar hij eenvoudig op te sporen was en aldus gevaar liep, versterkt en bevestigt het vastgestelde gebrek aan interesse in zijn veiligheidssituatie. Dit gebrek aan interesse is dermate ernstig dat het de aannemelijkheid van verzoekers' relaas mede ondermijnt.

Voorts is het weinig aannemelijk dat de meerderjarige zoon, in een algemene context van onveiligheid in Irak, genoeg zou nemen met de vage waarschuwingen van zijn vader en zich bij zijn ouders nooit nader informeerde over de concrete reden voor deze waarschuwingen, hoewel hij het *“gevoel [had] dat er iets was”* (AD CGVS verzoeker, stuk 9, gehoorverslag II, p. 6). Dit getuigt van weinig interesse voor zijn eigen veiligheid en ondermijnt de ernst van de voorgehouden bedreigingen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de zoon tijdens zijn horen bij CGVS nog steeds niet helemaal op de hoogte was van de concrete context van de bedreigingen, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissingen: *“Uw zoon zei dat u instond voor systeembeheer in het stadhuis van Bagdad, maar zei dat hij vrijwel niets wist over uw werk. Hij kende evenmin concrete details over de opdracht die aan de basis lag voor de bedreigingen: “Ik weet niet wat er aan de hand was. Pas later hebben ze mij dat verteld, dus na ons vertrek uit Irak, dat ze een naam had ontmaskerd, iets met valse namen, bendes, zoiets.”* (CGVS zoon 29/11/2016, p.11). *Het is opmerkelijk dat uw zoon niet eerder informeerde naar de concrete aanleiding van de bedreigingen en pas na zijn noodgedwongen vertrek uit Irak interesse toonde in de situatie. Bovendien is het opmerkelijk dat hij –als hij dan uiteindelijk geïnformeerd is- uiterst weinig kennis heeft en enkel vage informatie kan geven. Zo wist hij niet wie de welbewuste opdracht aan u had gegeven, naar zijn zeggen omdat hij zich niet bemoeide met uw werk. Uw zoon wist te vertellen dat u op 22 juni voor het eerst bedreigd was, maar hij wist niet wat er die dag dan precies gebeurd was. Hij had geen idee door wie u op uw werk aangesproken was. Uw zoon had evenmin een idee vanaf wanneer zijn vader bedreigd was, of op welke manier. Hij wist niet door wie zijn vader bedreigd was en of zijn vader de betrokken personen zelf kende. Hij wist niet of zijn vader één keer dan wel meerdere keren was bedreigd, en hij had geen idee of zijn vader en moeder door dezelfde of door verschillende personen waren bedreigd. Voorts wist hij niet of zijn vader naar een oplossing had gezocht. Uw zoon stelde merkwaardig genoeg ook dat hij aanvankelijk niet wist of de personen die hem na jullie vlucht thuis kwamen opzoeken, goede dan wel kwade bedoelingen hadden* (CGVS zoon 29/11/2018, p.11-12 en p.14; CGVS zoon 08/02/2018, p.4-7). *Ter verklaring haalde hij aan dat hij zelf niet aanwezig was bij de bedreigingen.”*

Het betoog dat verzoeker de bedreigingen niet zelf heeft meegemaakt en dat hij een traumatiserende ervaring had toen zijn auto werd beschoten, vormt geen afdoende rechtvaardiging om het gebrek aan kennis en interesse aangaande de concrete aanleiding voor de bedreigingen en de plotse vlucht uit Irak te verschonen. De bestreden beslissingen stellen terecht: *“Gezien de ernst van de feiten en gezien het journalistieke profiel van uw zoon* (CGVS zoon 29/11/2016, p.10) *kan het niet overtuigen dat hij zich noch in Irak, noch na jullie vlucht, en klaarblijkelijk zelfs niet doorheen zijn asielprocedure grondig geïnformeerd heeft over de feiten die aan de basis liggen voor jullie verzoek om internationale bescherming, wat de aannemelijkheid van jullie relaas verder aantast.”* De concrete aanleiding voor de bedreigingen en vlucht uit Irak vormen essentiële elementen die de kern van verzoekers vluchtrelaas uitmaken, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker een betere kennis hierover zou hebben, quod non in casu. Het betoog van verzoekers is niet ernstig en vormt geen aannemelijke verklaring voor het opvallend gebrek aan kennis en interesse.

De omstandigheid dat in de bestreden beslissingen slechts één tegenstrijdigheid wordt vastgesteld in de verklaringen van de zoon, weerlegt op zich de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Bovendien is de vastgestelde tegenstrijdigheid zeer pertinent en opmerkelijk. Waar verzoeker eerst verklaarde dat onbekende personen hem de dag na de vlucht van verzoekster en haar echtgenoot opzochten (AD CGVS verzoeker, gehoorverslag I, p. 8), verklaarde hij later dat deze personen hem op dezelfde dag van de vlucht van zijn ouders uit Irak opzochten (AD CGVS verzoeker, stuk 9, gehoorverslag II, p. 6). Aangezien verzoeker binnen een korte tijdspanne werd opgezocht door onbekende personen en gelet op de ernst van de voorgehouden feiten, is het weinig aannemelijk dat verzoeker zich, twee jaren na het eerste incident, niet meer zou kunnen herinneren of dit gebeurde op dezelfde dag dat zijn ouders Irak ontvluchtten dan wel de dag daarna.

Wat betreft de vastgestelde ongerijmdheid tussen verzoeksters verklaringen en de neergelegde kopie van een document van promotie, herhalen verzoekers dat het dossier van verzoekster werd behandeld door een commissie die niets te maken heeft met de dienst waar zij werkte. Zij herhalen tevens dat verzoeksters dossier werd ingediend in 2014 en dat het op basis van informatie in het dossier was dat haar een promotie werd toegekend. De Raad merkt wederom op dat het loutere herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet volstaat om de vastgestelde ongerijmdheid in een ander daglicht te stellen. Verzoekster verklaarde immers dat haar aanvraag tot promotie in 2014 werd ingediend, dat haar promotie officieel gold vanaf april 2015, dit is voor de bedreigingen, en dat de commissie pas op 23 november 2015 samenkwam om haar aanvraag met retroactieve kracht goed te keuren hoewel zij toen al vier maanden niet meer aan het werk was, bedreigd werd op het werk, haar opdracht niet had afge-

werkt en uiteindelijk werd ontslagen (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag I, p. 20; gehoorverslag II, p. 30-31). Dit alles vormt een zodanig onlogische en onaannemelijke gang van zaken dat aan verzoeksters verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Het betoog dat deze commissie niets te maken heeft met de dienst waar zij werkte, is niet meer dan een loutere bewering. Het is bovendien niet aannemelijk dat zulke commissie zich niet zou informeren bij de diensten waar het personeel werkt vooraleer zulke belangrijke beslissing tot promotie te nemen dan wel te bevestigen. In de bestreden beslissingen wordt dan ook terecht gesteld: *“Samengenomen met bovenvermelde onwaarschijnlijkheden en vaagheden binnen de verklaringen van uzelf en uw zoon, tast dit document dan ook mede de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.”*

Het betoog dat verzoekers coherent en constant zijn gebleven in hun verklaringen voor wat betreft hun eigen situatie en dat er voor de verzoekster geen tegenstrijdigheden worden vastgesteld, weegt niet op tegen de pertinente vaststellingen dat verzoekers zeer onwetend en ongeïnteresseerd zijn over elkaars (veiligheids)situatie, zoals hierboven besproken. In de bestreden beslissingen wordt overigens gesteld: *“Ook behelzen de elementen van ongeloofwaardigheid in deze beslissingen niet zozeer tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, als wel onwaarschijnlijkheden en een onaannemelijk gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van jullie eigen veiligheidssituatie.”* Het is dit gebrek aan kennis en onwetendheid over elkaars situatie dat op ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnt.

De Raad besluit dat de vaststellingen van de verwerende partij, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen en die hierboven worden samengevat, steun vinden in het administratief dossier. Deze vaststellingen hebben tevens betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze gedetailleerde en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. In navolging van de verwerende partij, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoekers over bedreigingen door de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen wegens de fraude die verzoekster aan het licht bracht, dermate worden gekenmerkt door vaagheden, tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en onwetendheden dat ze niet kunnen worden aangenomen. De voorgelegde documenten, die zoals eerder gesteld in casu op zich niet doorslaggevend zijn, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang – geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen vanuit de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen vanwege de fraude die verzoekster aan het licht bracht en die de concrete aanleiding vormden voor hun vlucht uit Irak. Bijgevolg kan het overlijden van de broer van verzoekster in de door haar geschetste omstandigheden, met name dat hij werd doodgeschoten toen hij camerabeelden in haar woning ging halen, evenmin aannemelijk worden geacht. Verzoekers maken verder geen concrete omstandigheden aannemelijk die erop wijzen dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zullen worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar Irak omwille van de fraude die verzoekster aan het licht zou hebben gebracht.

2.4.2.3. Wat betreft verzoekers' vrees voor vervolging omdat zij zich tot het christendom hebben bekeerd, oordeelt de Raad als volgt.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekers over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moet worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van de verzoekers. Zij kunnen dienen ter ondersteuning van de verklaringen van de verzoekers, maar het uitgangspunt blijft evenwel dat de verzoekers overtuigende verklaringen dienen af te leggen en aannemelijk dienen te maken dat hun bekering oprecht is.

Bijgevolg kan aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering van een verzoeker wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, slechts een beperkt gewicht worden toegekend. Een loutere doopakte en/of louter attest van een regelmatige kerkgang of deelname aan een kerkactiviteit zijn dus op zichzelf niet voldoende om een bekering geloofwaardig te achten. Aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft, kan meer gewicht worden toegekend, evenals als aan feitelijke informatie van de kerkelijke gemeenschap over het proces dat binnen die kerk tot een doop leidt.

In casu legden verzoekers ter staving van hun bekering volgende documenten neer: een originele bevestigingsbrief van de deelname van verzoeker aan wekelijkse bijbelstudies bij de Arabische Kerkgroep, een origineel certificaat van de deelname van verzoeker aan een bijbelstudie in Brussel van 19 tot 21 mei 2017 en de originele doopcertificaten van verzoekers. Verder toonden verzoekers tijdens hun horen bij het CGVS videobeelden en foto's van hun doopsel en bezoeken aan de kerk.

Uit deze documenten blijkt dat verzoekers aan kerkactiviteiten hebben deelgenomen en dat zij gedoopt zijn, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten zelf en hun inhoud zeggen echter niets over de oprechtheid van verzoekers' deelname aan de kerkactiviteiten noch over de oprechtheid van hun bekering en hun doop in het christelijke geloof. Bij deze kan ook worden opgemerkt dat de documenten afkomstig zijn van verschillende kerkelijke organisaties, met name de Arabisch kerkgroep van de vzw Bijbelhuis te Antwerpen, de Community Bible Study Europe te Brussel en de Arabische kerk te Brussel. Het is opmerkelijk dat verzoekers deelnemen aan bijbelstudies in Antwerpen, maar zich laten dopen in Brussel. Voorts figureert de naam van de pastor niet op de doopcertificaten die werden uitgegeven door de Arabisch kerk te Brussel. De documenten bevatten geen enkele feitelijke informatie van de kerkelijke organisaties waarin op basis van eigen waarnemingen wordt aangegeven welke rol verzoekers spelen binnen hun organisatie of hoe zij hier binnen de gemeenschap uiting aan geven. De documenten bevatten evenmin enige feitelijke informatie over het proces dat binnen de Arabische kerk te Brussel tot de doop heeft geleid.

In de verschillende gehoorverslagen kan worden gelezen dat verzoekers uitgebreid werden gehoord over hun voorgehouden bekering en christelijke overtuiging.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij in Irak geen praktiserende moslims waren. Zij gingen niet naar de moskee, namen niet deel aan de ramadan en waren ook niet religieus. Zo haalt verzoekster in haar gehoor onder meer aan dat haar man dronk (AD CGVS verzoekster, stuk 7, gehoorverslag III, p. 23-25). Ze vierde het offerfeest en het suikerfeest maar enkel omdat het verlofdagen waren. Verder stelt verzoekster dat zij haar geloof niet heeft gekozen, maar dat zij als moslima werd geboren, in het bijzonder als sjiïet omdat haar vader sjiïet was (AD CGVS verzoekster, stuk 7, gehoorverslag III, p. 22).

Tijdens hun horen stellen verzoekers dat zij een interesse hebben ontwikkeld voor het christendom toen zij in Irak verbleven. Ze verwijzen naar de moeder van verzoekster die altijd sprak over 'onze lieve vrouw Maria' en een poster van haar thuis had hangen (AD CGVS verzoeker, stuk 9, gehoorverslag II, p. 15). Verzoekster vermeldt dat ze de kerk van 'Maria al adraq' in de wijk Al Karrada bezochten (AD CGVS verzoekster, stuk 7, gehoorverslag III, p. 22). De Raad wijst erop dat de figuur van Maria ook in de islam een belangrijke rol speelt. Het gegeven dat Maria werd vereerd door de moeder van verzoekster en dat een kerk van Maria werd bezocht, is daarom niet noodzakelijk een aanwijzing van een christelijke overtuiging.

Verzoekers stellen verder dat zij in Irak regelmatig naar de kerk gingen. Verzoekster stelt dat zij samen met haar man, zoon en christenvrienden naar de kerk ging en dit in het geheim. Zij blijft heel vaag over deze christenvrienden, die ze de ene keer als "*vrienden van mij*" beschrijft, dan weer als "*ook collega's*".

van mij van het werk". Zij stelt verder dat ze enkel naar de kerk ging als een christenvriend haar uitnodigde. Gevraagd naar concrete voorbeelden van deze christenvrienden, verwijst verzoeker enkel naar haar werkcollega A. en haar twee broers, met wie zij naar de kerk ging. Verzoekster geeft geen andere voorbeelden. Verzoeker stelt dan weer dat hij in Irak met burens en een schoolcollega naar de kerk ging. Gevraagd naar namen, antwoordt hij dat het gaat over "veel mensen". Uiteindelijk geeft hij de namen van M. en M. met wie hij naar de kerk ging, die niet enkel schoolcollega's waren maar ook burens. Verzoekster verwijst tijdens haar gehoor echter niet naar deze christelijke burens noch vermeldt zij dat haar zoon of zichzelf met deze christelijke burens naar de kerk ging, hoewel verzoeker uitdrukkelijk stelt dat hij met zijn moeder naar de kerk in Irak ging, "soms (...) met onze burens". Verzoekster kan niet zeggen hoeveel keer zij naar de kerk ging in Irak en stelt enkel "ik weet het niet, er komt geen echte bepaalde keer maar door de jaren heen". Verzoeker stelt dan weer dat hij "een of zeven keer zoiets" naar de kerk ging (AD CGVS verzoekster, stuk 7, gehoorverslag III, p. 23-24; AD CGVS verzoeker, stuk 9, gehoorverslag II, p. 13-14).

De Raad oordeelt dat bovenstaande verklaringen van verzoekers over hun interesse voor het christendom in Irak en hun kerkbezoeken zodanig onsamenhangend en vaag zijn, dat zij weinig overtuigen. Wat er ook van zij, uit deze verklaringen blijkt alvast dat verzoekers in Irak geen diepgewortelde innerlijke religieuze overtuiging hadden, noch in de islam noch in het christendom.

Wat betreft de motieven voor hun bekering en hun afkering van de islam, geeft verzoeker niet veel meer aan dan dat moslims "gewoon doden" en dat hij "altijd een comfort of rust [had] als [hij] met christenen spreekt". Hij zet verder uiteen er "veel dingen" zijn die hem deden afkeren van de islam en verwijst naar "doden. Stelen, diefstal zo veel dingen". Hij haalt aan: "theoretisch spreken vertellen ze zoveel over islam maar in toepassing doen ze alle verkeerde dingen" (AD CGVS verzoeker, stuk 9, p. 13 en 16). Verzoekster antwoordt dat "liefde en eerlijkheid" haar aantrokken in het christendom, dat ze "de weg naar god [heeft] gevonden" en dat "islam geloof (...) erg moeilijk [is], christendom is echt zo simpel". Zij stelt dat haar psychische toestand, de moeilijke omstandigheden omwille van de psychische ziekte van haar man, de ruzies met haar man, het verleden, bezorgdheden om de verblijfspapieren en zelfmoordgedachten haar deden afkeren van de islam. Er was niets specifiek in de islam dat haar richting het christendom heeft geduwd. Verzoekster stelt wel dat toen ze de bijbel begon te lezen, die haar zoon haar gaf, er een verandering kwam maar zij linkt deze aan het gegeven dat zij en haar zoon in een ander huis zijn gaan wonen en dus apart van haar echtgenoot, met wie zij acht moeilijke maanden hebben doorgebracht (AD CGVS verzoekster, stuk 7, p. 22-23).

In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift betogen, acht de Raad deze verklaringen weinig concreet en zeer beperkt. Verzoekers blijven tijdens hun gehoren veeleer op de vlakte wat betreft de motieven voor hun bekering. In zoverre verzoekster hierover concreter is dan verzoeker, merkt de Raad op dat haar verklaringen geen blijk geven van een innerlijke zoektocht naar een diepgeworteld geloof maar wel eerder van een zoektocht om te ontsnappen uit haar moeilijke omstandigheden, hetgeen zij onder meer heeft bewerkstelligd door naar een andere woning te verhuizen.

In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat er een groot verschil is tussen zich aangetrokken voelen tot een religie en het zichzelf beschouwen als behorend tot een religieuze gemeenschap. Ze stellen dat ze zich pas als christen beschouwden toen zij werden gedoopt. Gevraagd of er zaken waren veranderd na hun doop, kan verzoeker niet meer zeggen dan dat "veel dingen zijn veranderd" (AD CGVS verzoeker, stuk 9, p. 19). Verzoekster geeft aan dat "het gevoel bij [haar] vanbinnen" is veranderd, dat zij zich "herboren" voelt, dat zij "nu meer zeker" is, "meer verzekerd in [haar] geest", dat het doopsel "een nieuwe poort" voor haar heeft geopend. Ze stelt dat als de pastoor je doopt met de heilige geest, je echt voelt dat de heilige geest binnenkomt bij jou (AD CGVS verzoekster, stuk 7, p. 27). Concrete veranderingen in hun dagelijkse leven en hun levenswijze na dit doopsel blijken evenwel niet uit deze verklaringen. Ten slotte blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat hun activiteiten binnen de christelijke geloofsgemeenschap zich beperken tot kerkbezoeken, de laatste tijd aan de Arabische kerk in Brussel (AD CGVS verzoekster, stuk 7, gehoorverslag III, p. 28).

Het is verder weinig overtuigend dat beide verzoekers niet kunnen aangeven of sinds hun doop de zaken voor hen anders verlopen tijdens een misviering (AD CGVS verzoeker, stuk 9, p. 19; AD CGVS verzoekster, stuk 7, p. 27). Opvallend daarbij is dat beide verzoekers tijdens hun gehoren er niet slagen op correcte wijze een kruisteken te maken (AD CGVS verzoeker, stuk 9, p. 19 "(maakt half kruisteken: hoofd, rechterschouder, borst)"; AD CGVS verzoekster, stuk 7, p. 28 "(maakt kruisteken in ruitvorm)").

Verzoekers werden ook uitgebreid ondervraagd over hun kennis van het christendom. In hun verzoekschrift trachten zij te weerleggen dat hun kennis gebrekkig is, zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld. Dat zij over bepaalde elementen van het christelijk geloof wel iets konden vertellen, doet

echter geen afbreuk aan de vaststelling dat hun kennis over een aantal kernelementen van het christelijk geloof in gebreke blijft.

Zo wordt in de bestreden beslissingen voor wat betreft verzoekster terecht en pertinent vastgesteld: *“U wist te vertellen dat Jezus gestorven was aan het kruis en dat hij vervolgens terug opgestaan was, maar u zei eveneens dat u niet wist wat er met Pasen gebeurde, naar uw zeggen omdat u niet aanwezig was tijdens alle bijbellessen. Het is bijzonder merkwaardig dat u deze twee elementen niet aan elkaar wist te koppelen, aangezien Pasen net een kerngebeurtenis van het christendom uitmaakt en aangezien u klaarblijkelijk wel gehoord had over de verrijzenis. Voorts stelde u dat Jezus 12 leerlingen had, waaronder Jakobus, Johannes, Petrus, Marcus en Mattheüs, de andere zeven namen kon u zich niet herinneren (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.29-30). Dat u zich de andere namen niet kon herinneren doet bevreemdend aan omdat u zich reeds sinds de herfst van 2017 verdiept zou hebben in de bijbel en wekelijks naar bijbellessen gaat (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.23-26).”*

In de bestreden beslissingen wordt wat betreft verzoeker terecht en pertinent vastgesteld: *“U stelde dat uw zoon u inspireerde om de bijbel te lezen en u te bekeren tot het christendom (CGVS mevrouw 08/02/2018, p.21-23; CGVS zoon 08/02/2018, p.16). In deze context is het bijzonder merkwaardig dat hij desondanks zo weinig kennis had over zijn nieuwe religie, wat op zijn beurt ook een schaduw werpt op de ernst en aannemelijkheid van uw bekering. Uw zoon stelde dat hij steeds meehielp met de voorbereiding van religieuze feestdagen, maar merkwaardig genoeg kon hij zelf geen enkele feestdag opnoemen. Gevraagd wat zoal belangrijke feestdagen van het christendom zijn, zei uw zoon dat er over drie maanden eentje gevierd zou worden, maar hij had geen idee welke feestdag dan gevierd zou worden. Voorts bleek ook uw zoon niet te weten wat Pasen inhoudt, naar zijn zeggen omdat hij er nog geen aandacht aan had gegeven. Voorts had hij geen weet over het laatste avondmaal en ging hij er verkeerdelijk vanuit dat het een diner in Antwerpen betrof. Ook uw zoon wist dat Jezus twaalf leerlingen had, hij kende de namen Johannes, Mattheüs, Lucas en Marcus, maar kon zich de overige namen niet herinneren. Merkwaardig is dat uw zoon wel deze vier namen kende, maar dat hij desondanks niet wist wie van de apostelen nu precies het nieuwe testament geschreven had. Ter verklaring stelde hij dat hij nog bezig was met het bestuderen van het christendom (CGVS zoon 08/02/2018, p.16-20). Deze verklaring kan allerm minst overtuigen aangezien hij reeds anderhalf jaar, sinds oktober 2016, intensief bezig zou zijn met bijbelstudies en het bestuderen van het leven van Jezus Christus (zie deelnamebrief Arabische Kerkgroep en deelnamecertificaat ‘Community Bible Study Europe’; zie CGVS zoon 08/02/2018, p.15 en p.17).”*

De loutere bewering dat verzoeker de vraag omtrent het ‘laatste avondmaal’ niet heeft begrepen en dat volgens de tolk Arabisch deze term niet gemakkelijk te vertalen is, kan niet worden bijgetreden. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker driemaal naar het laatste avondmaal gevraagd:

“Hebt u al eens gehoord van het laatste avondmaal? Neen. Maar er zijn soms wel wat dingen maar ik kan er zelf niet in deelnemen, want soms kan het wat ver zijn van mij, vb. in antwerpen enzo.

-Nu het laatste avondmaal is iets belangrijks wat in het leven van jesus gebeurd is. Ik weet het niet.

-Het laatste avondmaal was de laatste avond die jesus met zijn apostelen doorbracht en waar hij het ritueel van het brood en de wijn gevestigd werd? Zoals ik al zei ik vertel al wat ik weet. En de pastoor zelf zie jullie zijn juist beginners het is nog wat vroeg.” (AD CGVS verzoeker, stuk 9, gehoorverslag II, p. 20)

Nergens kan worden vastgesteld dat verzoeker de vragen niet zou hebben begrepen, noch blijkt dat de tolk Arabisch moeilijkheden had om de term ‘laatste avondmaal’ te vertalen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad samenvattend dat verzoekers, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maken. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook niet.

Wat betreft het risico dat zij bij terugkeer naar Irak zouden worden gepercipieerd als christenen, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hun familie en vrienden niet op de hoogte zijn van hun doop (AD CGVS verzoekster, stuk 7, gehoorverslag III, p. 31; AD CGVS verzoeker, stuk 9, gehoorverslag II, p. 22). Verzoeker stelt nog wel dat hij foto's van zichzelf in de kerk op facebook heeft gezet maar deze meteen heeft gewist alsook veel vrienden en contacten omdat hij werd lastig gevallen. Deze loutere beweringen worden echter niet verder gestaafd. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat zij als christenen zullen worden gepercipieerd bij terugkeer naar Irak.

2.4.2.4. Wat betreft verzoekers' vrees voor vervolging of ernstige schade omwille van de dood van de echtgenoot, respectievelijk vader, oordeelt de Raad als volgt.

In de feitenvoorstelling in hun verzoekschrift stellen de verzoekers het volgende:

“Verzoekers wensen echter toe te voegen dat hun echtgenoot/vader, Meneer [A.A.A.A.], volgens hun informatie, op 4 juli 2018 naar Bagdad teruggekeerd is waar hij een paar dagen later gestorven is.

Oorspronkelijk diende hij terug te keren met de IOM in het kader van een vrijwillige terugkeer en met een begeleider. De dag die hij een afspraak had met die begeleider op zijn appartement om samen met hem naar de luchthaven te gaan is het gebleken dat hij er niet meer was. Zijn maatschappelijke assistent heeft zijn zoon opgebeld om hem op de hoogte te brengen van de situatie. Mevrouw en haar zoon wisten toen niet dat die vrijwillige terugkeer gepland was. Dezelfde dag hebben zij Meneer per telefoon kunnen bereiken. Hij zei dat hij op de luchthaven was, dat hij terugkeerde naar Bagdad, dat de situatie ondraagbaar was geworden, dat hij geen energie meer had. Blijkbaar was hij heel nerveus. Daarna hebben zij hem nog meerdere keren proberen te bereiken maar zonder succes. Een paar dagen later hebben Mevrouw en haar zoon een telefoontje gekregen van het nummer van Meneer via Viber. Het was zijn zus die hen opbelde. Zij was hysterisch, aan te schreeuwen en te huilen.

Zij vertelde hen dat Meneer gestorven was. Volgens de verklaringen van de zus van Meneer was hij heel vermoeid toen hij in Bagdad aankwam; de familie heeft hem naar het ziekenhuis gebracht, zijn bloedsuikerspiegel (Meneer was diabetisch) was heel hoog was; hij heeft een stolsel in het bloed gehad die zijn dood heeft veroorzaakt.

De IOM heeft bevestigd dat zij de vlucht van Meneer geannuleerd hadden nadat hij niet gevonden werd op zijn appartement. Meneer zou de hulp van andere mensen hebben gehad om terug te keren naar Bagdad. De manier waarop Meneer teruggekeerd is blijft echter onduidelijk.

Het contact met de familie van Meneer verloopt heel moeilijk. Mevrouw en haar zoon hebben begrepen dat de familie hen als de oorzaak de dood van Meneer beschouwen. Blijkbaar denken zij dat zij een rol hebben gespeeld in zijn ziekte en dat zij voor hem niet hebben gezorgd. De zoon heeft aan een vriend gevraagd om een soort bemiddeling te doen met de familie. Via die vriend hebben zij vernomen dat er een vonnis zou of zal uitgesproken zijn door de stam wat de zoon betreft. De echtgenoot van één van de zus van Meneer is een stamleider. Langs haar kant heeft de zus van Mevrouw -met wie zij geen contact had sinds twee jaren- haar uitgelegd dat er geruchten waren dat zij de verantwoordelijken waren voor de dood van Meneer omdat zij niet voor hem hadden gezorgd, zij was ook heel nerveus gedurende het gesprekken; zij vertelde dat er een vergadering van de stam plaats zou vinden en dat de familie bedreigd was. Meer details konden Mevrouw en haar zoon momenteel niet hebben aangezien de relaties met de twee families heel gespannen zijn.”

In hun verzoekschrift halen verzoekers aan dat zowel de familie van verzoekster als de familie van de echtgenoot, respectievelijk vader, hen verantwoordelijk achten voor zijn dood omdat zij niet goed voor hem hebben gezorgd. Verzoekers menen dat er een vonnis tegen de zoon werd uitgesproken en dat de familie van verzoekster bedreigd was en dat een vergadering van de stam zou plaats vinden.

Naast e-mailuitwisseling met de IOM, gevoegd bij het verzoekschrift, leggen verzoekers in een aanvullende nota die tijdens de terechtzitting wordt neergelegd, verschillende stukken ter staving van hun relaas voor, zoals vermeld in punt 2.2.

Uit een DHL-enveloppe die verzoekers tijdens de terechtzitting laten zien, blijkt dat zij deze stukken reeds hebben ontvangen op 30 augustus 2018, doch deze stukken slechts op de dag van de terechtzitting overmaken aan de verwerende partij en de Raad. De Raad ziet geen verschoonbare reden voor deze handelwijze en voor het laattijdig voorleggen van deze stukken. Verder stelt zich de vraag hoe verzoekers in het bezit zijn geraakt van deze stukken indien de verhouding met de families slecht zou zijn. Verzoekers volharden in het betoog dat de stukken werden verzonden door een vriend van verzoeker die deze heeft kunnen verkrijgen van een van de zussen van de echtgenoot, respectievelijk vader. Deze uitleg overtuigt niet. Indien de families zo kwaad zouden zijn dat er een vonnis wordt uitgesproken tegen de zoon, dat de familie van verzoekster wordt bedreigd en dat er een vergadering van de stam zou plaatsvinden, dan acht de Raad het weinig aannemelijk dat een lid van de familie van de echtgenoot, respectievelijk vader, zich buiten deze familie zou plaatsen door deze stukken over te maken aan verzoekers.

Voorts merkt de Raad op dat de voorgelegde stukken, gelet op hun Iraakse herkomst en voor zover enkel kopieën worden voorgelegd, enkel een relatieve bewijswaarde hebben (zie punt 2.4.2.2.). Bovendien blijkt een groot deel van deze stukken in het Arabisch opgesteld en werden deze slechts gedeeltelijk vertaald. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van de volledige inhoud ervan.

Verder merkt de Raad op dat er ernstige twijfels zijn bij het relaas dat de echtgenoot, respectievelijk vader, zou zijn teruggekeerd naar Irak. Uit de e-mailuitwisseling met de IOM blijkt dat een vrijwillige terugkeer met deze organisatie werd voorbereid. Het benodigde reisdocument zou hem worden bezorgd op de dag van vertrek in de luchthaven. De echtgenoot is daar echter nooit aangekomen en de door de IOM gereserveerde vlucht werd geannuleerd. Bijgevolg zou de echtgenoot op eigen kracht vertrokken zijn. Uit de e-mailuitwisseling blijkt dat de vertegenwoordigster van de IOM zich vragen stelt rond het vertrek van de echtgenoot op eigen houtje omwille van zijn gebrek aan autonomie en zelfstandig functioneren. Zij vraagt zich af hoe hij zijn vertrek zelf zou hebben kunnen organiseren, en dit op dezelfde dag dat een vertrek met de IOM reeds voorzien en georganiseerd was? Voorts wijst zij er op dat in zijn appartement een brief werd gevonden, geschreven in de derde persoon en in het Nederlands, hoewel de echtgenoot geen Nederlands sprak.

Verzoekers leggen een laissez-passer voor, afgegeven door de Iraakse ambassade, informatie over het vliegtuigticket en de boarding pass voor de vlucht van Düsseldorf naar Bagdad op 4 juli 2018. Daargelaten de vraag of met de stukken die verzoekers voorleggen voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de echtgenoot, respectievelijk vader daadwerkelijk is teruggekeerd naar Irak en daar is gestorven, blijkt uit de verklaringen van verzoekers verder niet dat de echtgenoot, respectievelijk vader, een onnatuurlijke dood is gestorven. Het gedeelte over de oorzaak van het overlijden in de overlijdensakte blijkt volgens de vertaling onleesbaar te zijn ('illisible'). Hierbij merkt de Raad dat in de voorgelegde emailuitwisseling met de IOM, de vertegenwoordigster van deze organisatie verklaart dat zij drie medische documenten hebben die attesteren dat de gezondheid van de echtgenoot het toeliet om te reizen. Er was geen enkele contra-indicatie om te reizen.

Verder blijkt uit de verklaringen van de verzoekers niet dat er in het verleden al aanwijzingen waren van problemen met de familie van de echtgenoot of de familie van verzoekster. Er blijkt dan ook niet waarom de families verzoekers verantwoordelijk achten voor de dood van de echtgenoot, respectievelijk vader, indien deze niet het gevolg is van een onnatuurlijke oorzaak. Ter terechtzitting stelt de verzoeker dat de familie te weten is gekomen dat de echtgenoot, respectievelijk vader, in België werd opgenomen in de psychiatrie en dat verzoekers apart zijn gaan wonen. Hoe de familie dit is te weten gekomen, wordt niet nader verklaard. Het strookt overigens niet met de verklaringen van verzoekers tijdens de gehoren bij het CGVS dat er weinig tot geen contact meer was met de familie in Irak en dat zij geen enkele band meer hebben in Irak (AD CGVS verzoekster, stuk 12, gehoorverslag I, p. 5; stuk 7, gehoorverslag III, p. 3, 10, 19; AD CGVS verzoeker, gehoorverslag I, p. 4).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat in zoverre verzoekers voorhouden dat hun families hen bedreigen, de verzoekers niet meer doen dan loutere beweringen spuien die geheel onaannemelijk zijn.

2.4.2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan de naar voor gebrachte vluchtmotieven, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging door de Badr-, Dawa- en Mehdi-partijen in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze grond geen subsidiaire bescherming vragen.

2.5.2.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat zij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormeld artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maken.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekers, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §

35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

Na lezing van het standpunt van UNHCR, met name de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016 en de landeninformatie in de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, terug te vinden in de administratieve dossiers van de verzoekers, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat Bagdad actueel geen gebied vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon. Verzoekers leveren in hun verzoekschrift geen kritiek op deze uitgebreide en terechte beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad, die integraal door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg bevinden verzoekers zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij of zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem of haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter

risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoekers *“het bewijs [kunnen] leveren dat [zij] specifiek [worden] geraakt om redenen die te maken hebben met [hun] persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen verzoekers persoonlijke omstandigheden inroepen die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekers bestaat?

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat zij door de dood van de echtgenoot, respectievelijk vader, in een meer kwetsbare situatie worden geplaatst aangezien zij ook al te kampen hebben met psychologische problemen.

Zij menen dat zij daardoor een hoger risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. In hun aanvullende nota voegen verzoekers medisch-psychiatrische verslagen toe. Daarin wordt geattesteerd dat verzoekster te kampen heeft met een majeure depressie, die wordt gekenmerkt door insomnia, piekerdwang, desinteresse, anhedonie, enz. Verzoekster neemt meerdere medicijnen, alle psychofarmaca. Zij kent een manifest herval van haar depressief klachtenpatroon, gekenmerkt door aanhoudend piekeren, eetlustverlies, slaapmoeilijkheden, inwendige spanning, extreme moeheid, spontane huilbuien, hopeloosheidsgevoelens, interesseverlies. Volgens de arts is haar mentale gezondheid gecompromitteerd.

Voor verzoeker wordt geattesteerd dat hij lijdt aan ernstige slapeloosheid met gerelateerde spanningsklachten en een uitgesproken piekerdwang. Hij neemt eveneens medicatie, dit is psychofarmaca, en volgens de arts is zijn mentale gezondheid gecompromitteerd.

Uit deze medisch-psychiatrische verslagen blijkt dat de mentale gezondheid van verzoekers weliswaar enigszins is aangetast, maar blijkt niet concreet dat hun mentale gezondheid dermate precair is of dermate beschadigd dat zij in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikken om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoekers omwille van hun mentale gezondheidsproblemen en hun medicatie dermate is aangetast dat ze minder weerbaar zijn. Er blijkt ook geen nood aan mantelzorg.

Tijdens de zitting wordt ook niet meer duiding gegeven noch uiteengezet waarom verzoekers van mening zijn dat voormelde elementen, gelet op de veiligheidssituatie in Bagdad, persoonlijke omstandigheden zijn die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van verzoekers bestaat.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers uit gegoede families komen, dat zij hogere studies hebben gedaan en dat verzoekster in Irak heeft gewerkt. Tevens blijken er familieleden aanwezig te zijn in Irak, onder meer in Bagdad, en maken verzoekers, gelet op wat wordt besproken in punt 2.4.2.4., niet aannemelijk dat het contact met deze families onherstelbaar verbroken is.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat hun persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen dan andere burgers in Bagdad op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, tonen de verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS herhaaldelijk werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij uitgebreid de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en werden zij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES